

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

ЖЕТЯ

ПРАСОЛИМ

7/194 вересень 2023

ЛВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

У День Незалежності України на Личакові молитовно вшанували загиблих новітніх Героїв

У день 32-ої річниці Незалежності України у Львові екуменічною міжрелігійною панахидою на Личакові вшанували пам'ять загиблих новітніх Героїв України. Участь у молінні взяв єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир, митрополит Львівський і Сокальський ПЦУ Дмитрій Рудюк, військові капелани і представники інших християнських конфесій та релігій.

Разом з представниками влади, громадськості, духовенства та військовослужбовців владика Володимир поклав квіти та лампадки до могил Героїв Небесної Сотні та учасників АТО/ООС на полях почесних поховань № 67 і № 76.

Єпископ-помічник Львівської архієпархії переконаний, що немає кращого місця чи товариства для святкування Дня Незалежності, ніж наші захисники та Личаківський цвинтар. «Любити Державу – це так само, як любити маму. Легко любити маму, коли вона є у розквіті сил, живою, здоровою, сповненою енергії. Важче, коли вона стає слабкою, коли є поранена, покалічена, не має сили. Ще важче, коли треба її захистити. Ось наші захисники це зробили – віддали найдорожче, що мали – своє життя за неї, за нас. Завдяки їм ми це свято ще маємо, бо нам хотіли його забрати, а нашу матір – Україну знищити», – сказав напередодні у відеопривітанні архиєрей.

«Вітаємо Тебе, дорога мамо Україно, з Днем Незалежності. Вітаю всіх наших дітей цієї землі. Бажаю зробити щось для того, щоб ми себе щораз краще тут почували, а нашим захисникам лине вдячність і молитва», – наголосив владика Володимир.

Пресслужба Львівської архієпархії

Владика Володимир привітав Жіночу Ділову Палату з ювілеєм

25 серпня у Домі Франка за участі єпископа-помічника Львівської архієпархії владика Володимира, представників влади та громадськості відбулися урочистості з нагоди п'ятиліття від дня заснування Жіночої ділової палати.

У вітальному слові владика Володимир відзначив особливу родинну атмосферу, яка панує в Жіночій діловій палаті, попросив постійно дбати про чистоту сумління і духовного життя, подякував, що жінки в соборі мають час для духовної віднови, а відтак подарував ікону Пресвятої Родини, закликавши всіх молитися і дякувати Пресвятої Родині за здобуті ласки.

«П'ятиліття – це «дерев'яний» ювілей. Дерево випромінює особливе тепло. В родинній атмосфері прийшла думка про те, що це велике чудо, що ця палата тримається купи. Чому? Тому що ви всі є лідери. Коли лідери консолідується – виходить велика справа», – зауважив він.

Дуже важливо, наголосив архиєрей, що ви збираєтесь на реколекції у нашому соборі. Бо там, у спільній молитві, ми шліфуємо наше сумління. Людина, яка має чисте і сформоване сумління, знає, що вона хоче, і її не треба контролювати. Сумління підказує, що робити.

Відтак владика Володимир подарував ікону Пресвятої Родини і закликав: «Як буде погано – молитесь до неї, як буде добре – дякуйте».

Преслужба Львівської архієпархії

Навчання юних іконописців

Свято Преображення Господнього у Краківці ознаменувалося освяченням ікон, які діти та молодь писали у супроводі іконописця Андрія Майовця. Тут при парафії святого Миколая відбулась друга іконописна авторська іконописна школа «Квітка середньовіччя». Цьогоріч навчання тривало п'ять днів (30 лекційних та практичних уроків).

Заняття відбувалися у катехитичному просторі парафіяльного будинку. Юні талановиті парафіяни вивчали особливості візантійського та давньоукраїнського іконописання. Під час навчання кожен учасник самостійно написав обрану ікону на дошці натуральною темперою.

Як повідомив адміністратор парафії святого Миколая смт Краковець о. Ярослав Заричанський, школа завершилась освяченням ікон та врученням сертифікатів. Під час урочистості кожен парафіянин міг побачити ікони та почути коротку лекцію про важливість, значення і символізм цих образів для християнина.

Преслужба Львівської архієпархії

Митрополита Львівського Ігоря обрали співголовою Львівської ради Церков і релігійних організацій

25 серпня у Домі Франка у Львові під головуванням начальника Львівської ОВА Максима Козицького відбулося третє засідання Львівської ради Церков і релігійних організацій (Рада Церков). У засіданні взяли участь представники різних релігійних спільнот області, а також профільний заступник начальника Львівської ОВА Іван Собко, радниця начальника ЛОВА, очільниця Координаційного центру підтримки цивільного населення при ЛОВА Галина Бордун, керівництво департаменту з питань культури, національностей та релігій.

Члени Ради розглянули два питання:

- переобрання згідно з терміном співголови Ради;
- розширення обласної програми психічного здоров'я та психосоціальної підтримки населення через співпрацю з релігійним середовищем області.

За рішенням членів Ради, новим співголовою обрали Архиєпископа і Митрополита Львівського УГКЦ Ігоря (раніше цю посаду обіймав Митрополит Львівський ПЦУ Макарій). Нагадаємо, що, згідно з розпорядженням начальника ЛОВА про Раду Церков, саме він є постійним головою Ради, а співголова, представник релігійної спільноти, переобирається щопівроку.

Члени Ради також обговорили залучення релігійних служителів до психологічної підтримки людей, які її потребують у зв'язку з повномасштабною російсько-українською війною. Йдеться, перш за все, про тих, хто звертається до координаційних офісів РВА з таким запитом – ВПО; людей, які під час війни втратили своїх близьких; людей, чий близькі воюють, перебувають у полоні ворога або зникли безвісти.

Із кінця вересня у Львові та громадах області планують організувати денні зустрічі психологів та священників для спільної координації зусиль у наданні психологічної допомоги. До цієї роботи вже погодилися долучитися партнери (благодійні організації) Координаційного центру, повідомила радниця начальника ЛОВА, очільниця Координаційного центру Галина Бордун.

За інформацією ЛОВА

Владика Володимир звершив священниче рукоположення дякона Юрія Тиса

На свято святого апостола Матея, 22 серпня, єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир звершив в Архикатедральному соборі святого Юра священниче рукоположення дякона Юрія Тиса.

У часі проповіді архиєрей скерував своє слово до дякона Юрія, котрого в цей день рукоположив у священство: «Сьогодні ми стаємо свідками та учасниками священничого рукоположення нашого співбрата Юрія, який також має свій родинний контекст, історію життя та покликання. Це не є призначення за допомогою адміністративного документа. Ми це робимо під час свхаристійної молитви, в присутності Божого люду, з якого Юрій є вибраний Богом. Звичайно, що Бог провадив його через різних людей. Добре, що він відповів на це покликання. Бо Бог би собі порадив, як було у випадку апостолів. Юда зрадив, відійшов, але знайшовся Матей», – сказав проповідник.

Далі владика Володимир наголосив: «Щаслива людина, яка відповідає на Боже покликання. Вона тоді робить щасливими інших людей через своє служіння. Але це є постійна праця над собою, щоб стояти міцно на фундаменті віри, бо буревію спокус не бракуватиме. Сам факт рукоположення ще не є гарантією вдалого життя. Але це дає більше можливостей для служіння та освячення людських душ. Тому, дорогий співбрата, приймай цей дар та вдало орудуєй ним!»

Насамкінець Святої Літургії архиєрей привітав нововисвяченого ієрея, підкресливши, що це день особливої подяки за його життя і покликання. А також побажав витривати у покликанні до кінця життя.

У подячному слові нововисвячений ієрей Юрій мовив: «Мене охоплює велика радість, тому що цей собор наповнений людьми, які для мене є дуже вагомими. Дякую кожному, хто супроводжував. Дякую Богові, батькам, дружині, Вам владико. Дуже часто чую: звершилося! Став священником. А я скажу – почалося! Бо я до цього йшов усі 9 років... Дякую всім, хто мене супроводжував».

Преслужба Львівської архієпархії

Парафія Лапаївка-Холодновідка молитовно відзначила 30-ліття свого заснування

На свято Успення Пресвятої Богородиці, 28 серпня, у храмі Успення с. Лапаївка єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир у співслужінні духовенства архієпархії звершив Архиєрейську Божественну Літургію з нагоди престольного празника та 30-ліття заснування парафії.

У проповіді з нагоди празника владика Володимир пригадав зміст свята і значення успення, а відтак підкреслив, що Богородиця не померла, а заснула, а це означає, що жива. Про це свідчать, каже архиєрей, відпустові місця, а також численні храми.

«Сьогодні велике свято у нашій Святоуспенській церкві в Лапаївці-Холодновідці. Тут є храмовий празник і 30-ліття заснування парафії. Цей ювілей називається «перлинним». Дуже символічно, що кожна особа є перлиною цієї парафії. Як важливо бути живою Церквою і приймати Святе Причасття, яке є запорукою життя», – зазначив архиєрей.

На завершення Божественної Літургії єпископ-помічник подякував священникам усіх періодів за служіння на цій парафії, а також всій парафіяльній спільноті, яка творить живу Церкву.

Адміністратор парафії о. Василь Попик подякував владіці Володимирі за спільну молитву та за архиєрейське благословення для парафії. Священик наголосив, що присутність архиєрея є дуже важливою для парафіяльної родини. Також пригадав про 30-ліття заснування парафії. «Сьогодні ми бачимо результат доброї справи, яку було зроблено 30 років тому. Бо за 30 років збудували не тільки храм у камені, а розбудували велику християнську спільноту. Нехай Господь благословить Вас владико, щоб ви трудилися і надалі у здоров'ї на многії і благії літа», – побажав о. Василь.

У парафії цей день вважають днем подяки Богові за те, що у селах Холодновідка і Лапаївка безперервно триває молитва при храмі Успення Пресвятої Богородиці. У парафіяльному інформаційному віснику №5 автори розповідають, що історія парафії розпочалася самоорганізацією побожних людей, які звернулися до митрополита Володимира Стернюка з проханням про заснування парафії.

Історична довідка:

2 серпня 1992 року в підвальному приміщенні одного з лапаївських гуртожитків провели збори місцевих жителів, в яких взяло участь 40 осіб. На зборах проголосували за конфесійну приналежність до УГКЦ. Від 2 серпня 1992 року був розроблений статут парафії, який затвердив 7 вересня 1992 року Глава УГКЦ кардинал Мирослав Іван Любачівський. У неділю, 4 квітня 1993 року, було освячено каплицю та наріжний камінь під будову храму в честь Успення Пресвятої Богородиці, після чого вперше було звершено Божественну Літургію, яку очолив владика Володимир Стернюк, заклавши початок парафіяльному життю.

Пресслужба Львівської архієпархії

Митрополит Ігор освятив відреставрований 250-літній храм у селі Морянці

На свято Успення Пресвятої Богородиці в селі Морянці, що на Яворівщині, Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор освятив відреставрований 250-літній храм та престіл у ньому.

Дерев'яна церква Успення Пресвятої Богородиці – пам'ятка архітектури XVIII ст. Згідно з архівними даними парафію села створив Ігнатій Цетнер. Церкву збудували в 1766 році. В основі сакральної споруди є збереженні автентичні дошки і бруси. На одному з яких під час реставрації у 2016 році знайшли напис – «Навіки разом з Римом, май 1667 р». Це підтверджує, що храм діяв ще в XVII ст.

У радянській час, із 1961 року, храм не діяв (остання Божественна Літургія відбулася на храмовий празник 28 серпня 1961 року), а в 1989 році церкву повернули громаді. Хоча 28 років у храмі не відбувалися Богослужіння, святиня продовжувала жити: на Великодні

свята виставляли Божий Гріб з плащаницею (унікальний, як за будовою, так і за його розміщенням), біля церкви проходили Великодні забави, в травні відправляли маївки до Божої Матері, а на Храмовий празник церква оживала оновленими рушниками, фанами, живими квітами. Не зважаючи на те, що в храмі не звершували Богослужіння, померлих мирян заносили в церкву і відчитували молитви.

У 1960-і і в 1970-і роки храм постійно підремонтували. Була замінена покрівля. Після того, як церкву повернули громаді, перша Служба Божа відбулася на Йорданські свята, а пізніше – на Благовіщення. Офіційне відкриття церкви відбулося 21 травня 1989 року.

Завершивши чин освячення храму та престолу, Архиєрей звернувся до вірян із проповіддю, в якій зокрема приділив увагу їхньому значному внескові у розвиток святині: «Сьогодні ми посвятили відновлений храм, де проводилися довгі ремонтні та відновлювальні роботи. Працівникам приходилося міняти багато несправних речей, які вичерпали свій термін придатності. Це створювало різні незручності в приписаних моліннях у храмі, але ви прийняли це, згодилися, бо розуміли ситуацію, яка склалася. Так, тут ще потрібно довершити певні роботи й це здійсниться, але сьогодні ми стоїмо в посвяченому храмі, в ньому прославляємо нашого Господа та пресвяту Богородицю! Для християн храм – це найважливіше і найцінніше місце в їхньому житті! Щаслива та людина, у якій все життя пов'язане із храмом! Також, завжди пам'ятаймо слова святого апостола Павла: "Чи не знаєте, що ви є Божим храмом і, що Божий Дух живе у вас? Якщо хто знищить Божий храм, того знищить Бог; адже Божий храм святий, а ним є в" (1Кр 3,16-17)».

Пресслужба Львівської Архієпархії

«Зайнвестуймо ціле наше життя в добру справу», – владика Володимир з нагоди рукоположення

7 серпня єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир звершив у храмі св. Анни у Львові священниче рукоположення диякона Богдана Романова.

«На праведне життя св. Анни вдивляється наш співбрат Богдан, приймаючи священниче рукоположення. Ми станемо сьогодні учасниками цієї події. Через свою посвяту людина не пригадує Богові, що йде за ним. Зрештою, саме Бог кличе людину. Він це знає і пам'ятає. Ми пригадуємо радше собі про наше служіння. Це служіння не обмежене часом, актуальне також у 21 столітті. Воно є історією нашого життя. Бог покликав нас до цього служіння; ми цього самі не можемо придумати, хоча на це погоджуємося. Але Бог, зі своєї сторони, дає ласку на цю дорогу», – наголосив архиєрей у своїй проповіді у часі Божественної Літургії.

Пресслужба Львівської архієпархії

У Вінніпезі відбудеться архиєрейська хіротонія о. Михайла Квятковського

24 серпня 2023 року у Ватикані було повідомлено про те, що Святіший Отець Франциск, поблагословивши рішення Синоду Єпископів УГКЦ, призначив о. Михайла Квятковського правлячим єпископом Української католицької єпархії Нью-Вестмінстера, що на Заході Канади.

Архиєрейська хіротонія о. Михайла Квятковського відбудеться 8 листопада 2023 року в катедральному соборі святих Володимира і Ольги у Вінніпезі. У цей день відзначатимемо свято Собору святого архистратига Михаїла й інших безплотних сил.

Початок Божественної Літургії о 10:00. Її очолить митрополит Вінніпезький Лаврентій Гуцуляк, головний святитель. Співсвятителями стануть владика Борис Гудзяк, митрополит Філадельфійський, та владика Давид Мотюк, правлячий єпископ Едмонтонської єпархії.

Напередодні, 7 листопада, о 18:00 в соборі святих Володимира і Ольги розпочнеться Велика вечірня з Чином архиєрейського найменування.

Інтронізація (введення в уряд) запланована на 18 листопада 2023 року. Вона відбудеться у храмі Покрова Пресвятої Богородиці у Ванкувері. Подія розпочнеться Архиєрейською Божественною Літургією о 10:00.

Біографічна довідка

Владика-номінат Михайло Квятковський народився 21 листопада 1961 року в м. Гаміюта, Манітоба. 7 вересня 1980 року вступив до семінарії. У Римі проживав в Українській папській колегії святого Йосафата і навчався в Університеті святого Томи з Аквіну (Анджелікум), де здобув ступені бакалавра з філософії (1980-1982) та богослов'я (1982-1985).

14 вересня 1985 року у Робліні (провінція Манітоба, Канада) митрополит Максим (Германюк) висвятив його на диякона.

Ієрейські свячення прийняв 28 липня 1986 року. Послуживши сотрудником у парафії Покрову Пресвятої Богородиці у Вінніпезі, повернувся до Рима вивчати канонічне право у Східному інституті, де здобув ступінь доктора.

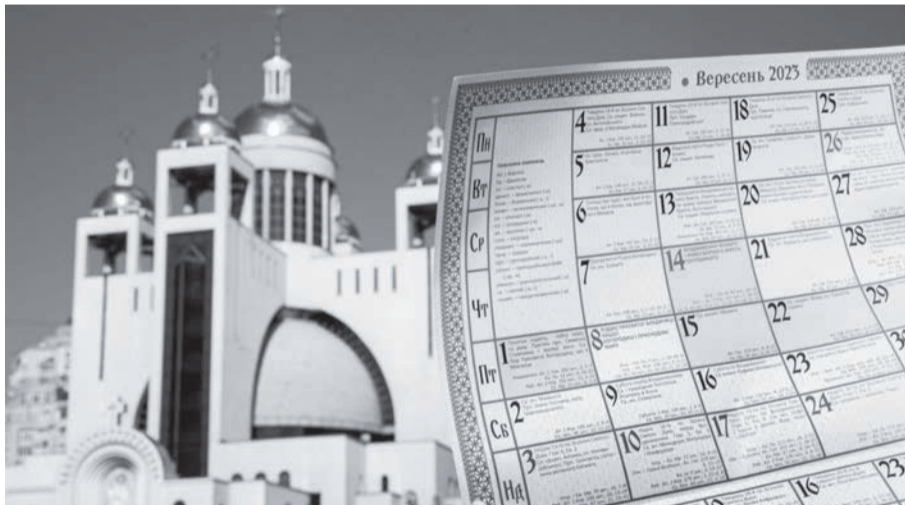
З 1996 по 2006 рік владика-номінат Михайло Квятковський проживав в Україні. Здійснював служіння канцлера Патріаршої курії та судді й голови Верховноархієпископського трибуналу. Також був віцеканцлером Українського католицького університету у Львові, де викладав канонічне право й очолював душпастирський відділ.

Повернувшись до Канади, був призначений духівником Української греко-католицької семінарії Святого Духа в Оттаві (2006-2010).

Від 2010-го до 2021 року служив в українській греко-католицькій парафії Пресвятої Євхаристії, а від 2021 року і дотепер – парох церкви Покрову Пресвятої Богородиці у Вінніпезі. Від 1 серпня 2014 року і дотепер владика-номінат Михайло Квятковський служив канцлером Вінніпезької архієпархії УГКЦ, був представником Вінніпезької архієпархії в Душпастирській раді Української Греко-Католицької Церкви з моменту її заснування 2019 року.

Преслужба Секретаріату
Синоду Єпископів УГКЦ

Розпочалася нова сторінка в історії УГКЦ

З початком нового літургійного року в Українській Греко-Католицькій Церкві 1 вересня 2023 року розпочинається нова епоха, позначена переходом на григоріанський календар. Тим самим УГКЦ в Україні переходить на новий стиль для нерухомих свят зі збереженням чинної Пасхалії.

Таке історичне рішення ухвалив Архиєрейський Синод УГКЦ в Україні на 93-й сесії, що відбулася у Львові-Брюховичах 1-2 лютого 2023 року. Слідом за УГКЦ в Україні на новий стиль перейшли УГКЦ в Польщі, в Австралії й Океанії, в Німеччині та Скандинавії, в Сполученому Королівстві, а також Апостольська адміністрація для католиків візантійського обряду в Казахстані та Центральній Азії.

Протягом своєї історії УГКЦ використовувала юліанський календар. Останнє ж рішення означає поступовий перехід на григоріанський, який використовується Західною Церквою та деякими Православними Церквами світу, відтак сприятиме єднанню вірних УГКЦ в Україні та за її межами. «А завдяки тимчасовому збереженню старої Пасхалії, найважливішим для наших потреб в Україні, ми зможемо пережити і надалі Святу Пасху та пов'язані з нею літургійні ритми одночасно з православними братами», – зазначив Блаженніший Святослав у Пастирському посланні.

Перше велике свято, яке припадає за новим стилем, – Різдво Пресвятої Богородиці 8 вересня.

Парафії, які ще не готові до такого кроку, мають можливість із дозволу свого єпископа до вересня 2025 року святкувати нерухомі свята за старим стилем.

Важливо, що перехід на новий стиль календаря є гарною нагодою для кожного вірного Церкви глибше осмислити великі церковні свята. Бо ж головне при святкуванні – не згадування старих дат чи запам'ятовування нових, а заглиблення в сенс свят, осмислення того, що вони означають, чому ми їх вшановуємо певного дня.

Департамент інформації УГКЦ

Молоді греко-католики з усієї Аргентини з'їхалися на Єпархіяльний конгрес

26 серпня в м. Апостолес (провінція Місіонес, Аргентина), з благословення та за участю владика Данила Козлинського, відбувся 32-й з'їзд-конгрес української греко-католицької молоді єпархії Покрову Пресвятої Богородиці. У з'їзді взяли участь понад 350 молодих людей разом зі священниками, богопосвяченими особами та катехитами. Тема конгресу – «Марія, зібравшись, пустилася швидко в дорогу».

На початку владика Данило заохотив молодь скористатися «цим моментом зустрічі з Ісусом і ближніми, щоб Господнє світло, яке Бог запалив у кожному з нас, могло освічувати світ». На з'їзді був присутній католицький співак Пабло Мартінес, який заохотив молодь до сповнення місії всередині Церкви.

Відтак владика Данило очолив Божественну Літургію, на якій йому співслужили священники й диякони єпархії. Перед богослуженням молодь провела особливу молитву за Україну, мир і закінчення війни, просячи охорони й заступництва у Пресвятої Діви Марії для українського війська, сімей, полонених і вимушених мігрантів.

Під час проповіді єпископ подякував молоді за присутність, що є «знаком живої Церкви, яка хоче йти в єдності та соборності».

З'їзд продовжився працею у групах над вивченням Катехизму УГКЦ для молоді «Ми йдемо з Христом». Це допомогло молодим людям краще пізнати обряд і віру Української Греко-Католицької Церкви. Конгрес закінчився презентацією, під час якої молодь ділилася здібностями і талантами.

За матеріалами пресслужби єпархії Покрову Пресвятої Богородиці в Буенос-Айрсі

Парафія УГКЦ у Пирогові передала автомобіль швидкої допомоги на фронт

27 серпня на парафії Покрову Пресвятої Богородиці УГКЦ у Пирогові, що на Київщині, освятили та передали автомобіль швидкої медичної допомоги захисникам на Бахмутський напрям. Машина в цей же день вирушила на передову виконувати свої завдання.

Збір парафія розпочала 25 травня, і за три місяці вдалося зібрати необхідні кошти – 10 500 євро, придбати авто, провести технічний огляд і ремонт та транспортувати до столиці.

До збірки долучилися благодійники з компанії «Kiilto» та вірні УГКЦ у містах Хетафе (Іспанія) і Мюнстер (Німеччина).

«Цей дарунок, який сьогодні передаємо нашим захисникам, походить від церкви, від маленької громади, котра об'єднала набагато більше людей, ніж тут сьогодні зібралось, і котрі перебувають за межами рідної країни. Ми ревно молимося за нашу перемогу та примножуємо добрі справи. Сьогодні швидко їде туди, де найбільше болить нашому народу, і зцілення тих ран найбільше потребує швидкого реагування, а наша Українська Греко-Католицька Церква зараз визначила своїм пріоритетом душпастирську турботу про зцілення ран нашого народу. Сьогодні ми підставляємо вам плече допомоги. Пам'ятайте, що ми завжди молимося за вас і стараємося допомогти, як тільки можемо!» – зазначив о. Роман Ільницький, адміністратор парафії Покрову Пресвятої Богородиці УГКЦ у Пирогові.

Представник 57-ї окремої механізованої бригади подякував усім парафіянам, які передали карету швидкої допомоги. Він розповів, що швидка застосовуватиметься у стабілізаційних хірургічних пунктах, і наголосив, що такі автомобілі зараз дуже потрібні.

За матеріалами парафії УГКЦ у Пирогові

У Стрию освятили перший у мережі «Карітасу України» Будинок підтриманого проживання

«ДіМ» (Добро і милосердя) – перший у Стрийській громаді та мережі «Карітасу України» Будинок підтриманого проживання для молоді з ментальними та комплексними порушеннями. «ДіМ» уже став домом для шести молодих людей. Унаслідок реалізації проекту послугу підтриманого проживання зможуть отримати ще 14 людей з інвалідністю у Львівській області з числа місцевих і ВПО. Проект реалізують за підтримки МН4 У (Психічне здоров'я для України) та Посольства Швейцарії в Україні.

«Відкриття нашого будинку дуже на часі. Впродовж усієї своєї історії «Карітас-Стрий» працює з людьми з металевими й комплексними порушеннями. Щоденно впродовж цього часу, спілкуючися з друзями, ми бачимо їхні потреби. Це і потреба в навчанні, і в соціалізації, і чи не найголовніше – у спільноті. Але, крім цього, часто у друзів є побутові проблеми, зумовлені питанням соціальної незахищеності людей з інвалідністю. Роками ми бачили ці соціальні проблеми наших друзів, ситуативно відповідали на них. Тепер завдяки нашим жертводавцям ми маємо можливість комплексно відповісти на потребу молоді в житлі та налагодженні побуту. Тому відкриття нашого будинку є Божою відповіддю на наші молитви, у яких ми просили Господа дати нам ресурс, щоби вирішити ці соціальні запити», – розповідає директор «Карітасу» Стрийської єпархії о. Володимир Мамчин.

Координатор проекту підтриманого проживання у Львівській області в МН4 У Євген Федечкін, каже, що відкриття будинку – це не про відкриття установи, – це насамперед про людей, про спільноту. «Це не заміна життя чи певної діяльності. Тут молодь може проживати максимально насичене якісне життя, отримуючи підтримку. Ми нічого не заміняємо, не забираємо, а лише підтримуємо людину в її якісному житті», – зазначає Євген.

Зараз до діяльності Будинку підтриманого проживання залучено сім працівників: чотири соціальні працівники та три асистенти, що допомагають друзям робити їхній щоденний побут комфортнішим, учать тих навичок, яких найбільше потребує кожен із них.

День у друзів, що проживають у «Домі», такий, як і у всіх: ранок починається зі сніданку й особистої гігієни. Потім учасники відвідують Центр для молоді з інвалідністю, що діє при стрийському «Карітасі». Після цього друзі обідають, відпочивають, а також із задоволенням долучаються до зустрічей, які проводить психолог у Будинку підтриманого проживання.

За матеріалами «Карітас-Стрий»

Голова Патріаршої літургійної комісії УГКЦ представив на Синоді новий Службник

На Синоді Єпископів УГКЦ, який проходив у Римі, владика Григорій Комар, голова Патріаршої літургійної комісії УГКЦ, представив єпископам новий текст Службника, над яким богослов-літургісти працювали понад 10 років.

Як розповів владика у коментарі Департаменту інформації УГКЦ, ця праця мала кілька етапів. Спочатку була створена група перекладачів та рецензентів, після чого Синодальна група із трьох владик остаточно переглянула текст Літургії Івана Золотоустого, який був затверджений на Синоді в Перемишлі у 2022 році.

«Оскільки Службник – це не лише текст Літургії Івана Золотоустого, то праця продовжилася, і до цього вже затвердженого ми ще додали виправлений і перевірений текст анафори Літургії Василя Великого і тих молитов, які молимося на цій Літургії», – зазначив владика Григорій.

До нового Службника також увійшли оновлені тексти недільних восьми гласів, служби святих, антифони, молитов після Святого Причастя, панахиди й оновлений місяцеслов. Зміни стосуються, зокрема, деяких архаїзмів – застарілих слів.

«Сподіваємося, що з'явиться рішення про затвердження Службника УГКЦ,

однак його впровадження займе ще деякий час, – пояснив владика Григорій. – Блаженніший Святослав затверджений Службник представить у дикастерії для Східних Церков у Ватикані, а тоді ми підготуємо його до друку. Коли він буде надрукований, то у всіх єпархіях нашої Церкви відбудеться презентація, під час якої буде нагода пояснити нашим священикам, у чому полягають внесені зміни. Після цього буде ще окремий Декрет Глави Церкви про те, що від якоїсь конкретної дати всі священики Церкви почнуть використовувати новий Службник».

Департамент інформації УГКЦ

У Ватикані відбулася зустріч єпископів Синоду УГКЦ із Папою Франциском

Вранці 6 вересня у Ватикані відбулася приватна аудієнція єпископів Синоду Української Греко-Католицької Церкви зі Святішим Отцем Франциском. У відвертій розмові ієрархи УГКЦ висловили біль, страждання та деякі розчарування українського народу.

З ініціативи Папи Франциска зустріч відбулася на годину швидше, «щоб мати можливість довше поспілкуватися з українськими єпископами». За словами Блаженнішого Святослава, Глави і Отця УГКЦ, «ця зустріч була часом взаємного слухання та нагодою для відвертого і щирого діалогу».

Архиєреї УГКЦ попросили Папу Франциска розпочати зустріч спільною молитвою за справедливий мир в Україні та всіх, «хто в цю хвилину помирає в нашій країні від руки російського агресора». Святіший Отець подякував за ініціативу та спільно з українськими єпископами помолівся молитву «Отче наш» за Україну та її багатостраждальний народ.

«У розмові зі Святішим Отцем ми висловили все, що наші вірні в Україні та всьому світі доручили нам йому донести. Наші єпископи промовляли українською, англійською, португальською та італійською мовами», – наголосив Блаженніший Святослав. Єпископи розповіли, що певні висловлювання і жести «Святого Престолу та Вашої Святості є болючими та важко сприймаються українським народом, який у ці хвилини стікає кров'ю в боротьбі за свою гідність і незалежність». Непорозуміння, які виникали між Україною та Ватиканом від початку повномасштабної війни, пояснили єпископи, російська пропаганда використовує для оправдання та підтримки вбивчої ідеології «русского міра», тому «вірні нашої Церкви чутливі до кожного слова Вашої Святості як вселенського голосу правди та справедливості».

Визнаючи невідповідність власних слів і порівнянь, звернених до російської молоді, Святіший Отець пояснив: «Повертаючись із Монголії, під час розмови з журналістами я сказав, що справжнім болем є, коли культурна спадщина якогось народу проходить «дистиляцію» та піддається маніпуляціям з боку певної державної влади, внаслідок чого перетворюється на ідеологію, яка нищить і вбиває. Великою трагедією є те, коли така ідеологія вривається в Церкву і підміняє собою Христове Євангеліє».

Святіший Отець теж визнав, що «окремим болем українського народу є той факт, що ви сумніваєтеся, з ким Папа. Я хочу запевнити вас у моїй солідарності з вами та постійній молитовній близькості. Я є з українським народом». Як особливий жест і символ близькості до українського народу Папа Франциск приніс ікону Богородиці, яку показав єпископам УГКЦ. «Цю ікону подарував мені Блаженніший Святослав, коли був молодим єпископом в Аргентині. Перед нею я щодня молюся за Україну».

Єпископи також подякували Папі Францискові за постійну підтримку України на міжнародному рівні, його гуманітарні акції, особисті зусилля для звільнення полонених, миротворчу місію спеціального папського посланця кардинала Маттео Дзупі тощо. «Українська молодь була щиро зворушена смиренністю Ваших слів у проханні пробачити, що не вдалося зробити більше для припинення війни в Україні», – звернувся Блаженніший Святослав до Папи Франциска.

На завершення аудієнції синодальні отці попросили Святішого Отця продовжувати зусилля для звільнення військовополонених, зокрема нагадали про священиків-редемптористів о. Івана Левицького й о. Богдана Галету, котрі досі перебувають у російському полоні.

Секретаріат Глави УГКЦ у Римі

Глава УГКЦ і делегація Української церкви християн віри євангельської обговорили зцілення ран війни

29 серпня Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав та голова Комісії УГКЦ у справах душпастирства охорони здоров'я с. Севастіана Карвацька зустрілися із представниками Української церкви християн віри євангельської на чолі зі старшим єпископом Анатолієм Козачком. Сторони на міжцерковному екуменічному рівні обговорили проблематику травм і ран війни та домовилися про співпрацю у питанні зцілення людей. У зустрічі також взяли участь директор департаменту освіти УЦХВЕ Віктор Вознюк, директор департаменту душеопікування УЦХВЕ Богдан Левицький, заступник директора департаменту освіти УЦХВЕ Богдан Галюк, заступник директора департаменту душеопікування УЦХВЕ Іван Мудрий.

Душпастирську програму УГКЦ «Зцілення ран війни» представила сестра Севастіана Карвацька. За її словами, найперше ця програма спрямована на духовенство УГКЦ – священників, монахів та монахинь. Саме монашество важливе, позаяк зранені люди часто горнуть до монастирських храмів. Як наголосила монахиня, мета програми – надати духовенству необхідні знання перед новими воєнними викликами.

Цікаво, що співавтором програми є Олег Романчук, який очолює Інститут психічного здоров'я УКУ. Організатори ставлять мету – залучити все духовенство УГКЦ. Душпастирська програма розпочалася 17 вересня й охопить різні терени України. Після навчання кожен учасник отримає сертифікат.

Старший єпископ Анатолій Козачок поділився думкою, що українці повинні об'єднатися і самі собі допомогти, бо іноземний досвід цілком інший і не може до кінця відповісти на потреби наших людей. В УЦХВЕ прагнуть перелаштувати освітню систему в церкві, починаючи від дитячої і закінчуючи вищою. Зокрема, хочуть закласти стресостійкість у душеопікування.

Патріарх Святослав, говорячи про співпрацю між Церквами, подав кілька пропозицій. Найперше – результат зустрічі передати комісіям чи департаментам обох Церков, які б могли між собою співпрацювати в робочому порядку.

Департамент інформації УГКЦ

Спільна праця над книжкою залишилася незавершеною: Глава УГКЦ висловив співчуття з приводу смерті Ігоря Козловського

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав висловив співчуття родині Ігоря Козловського, який упокоївся у Бозі 6 вересня 2023 року на 70-му році життя. Українська Греко-Католицька Церква брала безпосередню участь у звільненні його з полону т. зв. ДНР, де відомий український релігієзнавець перебував близько двох років.

«Із великим сумом сприйняв я звістку про те, що по вічну нагороду до нашого Господа відійшов світлої пам'яті пан Ігор Козловський. Його серце, яке було сповнене такою любов'ю до Батьківщини, зупинилося цієї ночі, не в змозі більше винести важких випробувань, які випали на його долю особливо в ці важкі місяці війни», – пише Глава УГКЦ у листі-співчутті, запевняючи про молитву за душу покійного.

Як зазначає Блаженніший Святослав, п. Ігор був не тільки вченим, письменником, громадським діячем, в'язнем катівень т. зв. ДНР, а й надзвичайно світлою людиною, після спілкування з якою на душі й серці ставало легше.

«Я зустрічався з ним під час різних заходів, але найбільше запам'яталася мені зустріч після

його повернення з дворічного полону, у якому він, як в'язень сумління, терпів знущання за свої проукраїнські переконання. Ми брали безпосередню участь у процесі його визволення. Переді мною стояв чоловік, якого не зламали перенесені випробування, на якому не було й тіні злоби чи зневіри в людині. Саме після цієї зустрічі ми разом почали писати книжку про значення духовних сенсів під час війни. На жаль, ця архиважлива праця залишилася незавершеною», – йдеться у листі.

Пан Ігор Козловський, за словами Предстоятеля, завжди був вірний своєму кредо – нести в цей світ мороку світло і мир. Він був відомим релігієзнавцем, який досліджував пошуки людини за вічним Богом.

«Ми віримо, що сьогодні ці знання звершилися: той, хто все життя читав про вияви Бога в різних релігіях, уже бачить Його на власні очі, і це годі описати науковою мовою, – зазначає Глава УГКЦ і додає: – Дякуємо Богові за дар життя цього чоловіка. Україна пишається своїм вірним сином».

Департамент інформації УГКЦ

Папа Франциск: страждання України постійно перебувають у нашому серці

«І, будь ласка, браття й сестри, далі молимося за мир у світі, особливо за мученицьку Україну, страждання якої завжди присутні в наших думках і серцях», – такими були останні слова, які Папа Франциск промовив наприкінці загальної аудієнції 13 вересня перед тим, як розпочати проказування молитви «Отче наш» й уділити своє Апостольське благословення. Як і під час кожної такої зустрічі з паломниками, Святіший Отець також цього разу нагадав прочанам про трагедію війни, яку переживає Україна, на що слухачі відповіли оплесками.

Трохи раніше Папа Франциск скерував свою думку до населення Лівії, що «сильно постраждало від сильних дощів, які спричинили повені та затоплення, що призвели до численних смертей і поранень, а також до значних руйнувань». «Закликаю вас приєднатися до моїх молитов за загиблих, за їхні сім'ї та за вимушених переселенців. Нехай же не забракне нашої солідарності з цими братами і сестрами, які переживають настільки велике випробування цим стихійним лихом».

Святіший Отець також скерував думку «до шляхетного марокканського народу», який нещодавно пережив руйнівний землетрус.

«Молимося за Марокко, молимося за його мешканців. Нехай Господь дасть їм сили оговтатися, відновитися після цієї страшної «пастки», яка спіткала їхню землю», – побажав він.

«Vatican News»

Священики Херсонщини стали героями книжки «Стартапи добра»

Вийшла друком книжка «Стартапи добра. Люди та проекти, яких не зламала війна», у якій, серед іншого, містяться історії благодійної діяльності о. Ігоря Макара, настоятеля парафії Різдва Пресвятої Богородиці Одеського екзархату у смт Зеленівка, й о. Олександра Більського, настоятеля парафії Мучеників Макавейських Одеського екзархату в м. Берислав. Друковане видання створила Українська освітня платформа.

Видання священикам з автографами авторів вручив Олександр Кобець – виконавчий директор ГО «Асоціація української миротворчої школи», яка є опорним пунктом Української освітньої платформи в Херсоні.

Пресслужба Одеського екзархату УГКЦ

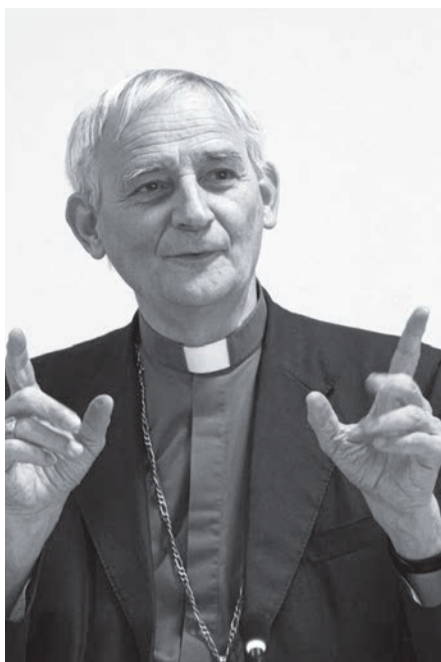

Кардинал Дзуппі: не нав'язаний мир, а обраний українцями за підтримки всіх

Ситуація в Україні вже місяцями трагічна, є труднощі, і завжди треба пам'ятати, хто агресор, а хто – жертва агресії, – так кардинал Маттео Дзуппі, голова Єпископської конференції Італії та архієпископ Болоньї, пояснює потребу знайти рішення щодо війни в Україні. Він говорив про це в Берліні, де взяв участь у міжнародній зустрічі «Відважність миру», яка відбувалася 10-12 вересня. Організувала її «Спільнота святого Егідія» у співпраці з місцевими Католицькою та Євангелічною Церквами. У заході, що є спадщиною Ассізької зустрічі представників релігій, яку 1986 року скликав папа Іван Павло II, взяли участь лідери основних світових релігій, а також діячі культури і політики з 40 країн світу.

Кардинал Дзуппі відповів на запитання журналістів про місію, доручену йому Папою, яка вже привела його в Україну, росію і США. Він пояснив, що й надалі докладатимуться зусилля в напрямі «справедливого і безпечного миру», із залученням «тих, хто відіграє важливу роль у цьому». Мир, рішуче додає він, вимагає зусиль усіх, але «він ніколи не може бути нав'язаний кимось; це має бути мир, обраний українцями, з гарантіями, зобов'язаннями і зусиллями з боку всіх».

Що стосується «хмар», які згустилися над стосунками між Святим Престолом і Києвом після української полеміки, що виникла після промови Папи Франциска, зверненої до групи молодих російських католиків, які зібралися в

Санкт-Петербурзі, кардинал Дзуппі вважає, що «вони розвіються і що їх можна зрозуміти в такій напруженій ситуації». Однак, на його переконання, і український уряд, і народ добре знають про «підтримку, яку Церква і Папа завжди надавали їм в їхніх стражданнях».

Кардинал нагадав вислів Папи Франциска про «креативний мир», щоб також пояснити, що шляхи миру іноді «непередбачувані та потребують залучення всіх і великого союзу заради миру, щоби спонукати рухатися в одному напрямку».

«Vatican News»

У Патріаршому соборі попрощалися із загиблим військовим пілотом «Джусом»

29 серпня, в День пам'яті Захисників України, які загинули в боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність країни, у Патріаршому соборі Воскресіння Христового в Києві попрощалися із військовим пілотом Андрієм Пільщиком (позивний «Джус»), який загинув в авіатроці на Житомирщині під час військових навчань.

Чин похорону звершив настоятель о. Ніканор Лоїк разом зі священниками Патріаршого собору.

«Він оберігав нас, наше небо, він оберігав наш спокій, – промовив о. Ніканор. – Але сьогодні ми його віддаємо в руки нашого люблячого Бога-Творця, який дав йому цей дар життя, провадив його, наповнював усіма дарами, котрими він здатний був поділитися».

Сотні киян, військові, друзі та родичі загиблого героя провели «Джуса» в останню путь. Церемонію відвідав також командувач Повітряних сил Микола Олещук. Напередодні стало відомо, що його наказом капітану Андрієві Пільщикову присвоєно військове звання «майор» (посмертно).

Нагадуємо, що 25 серпня на Житомирщині сталася авіатроця внаслідок зіткнення екіпажів двох навчально-бойових літаків L-39. Троє пілотів загинуло, серед них – і відомий пілот 40-ї авіабригади з позивним «Джус». Він був одним із тих, кого називали «привидом Києва». З перших днів повномасштабного вторгнення росії він боронив Україну в небі.

Пресслужба Київської архієпархії УГКЦ

Кардинали П'єтро Паролін і Курт Кох зустрілися з єпископами Синоду УГКЦ

5 вересня, у другий день робочих засідань Синоду Єпископів УГКЦ у Римі, відбулися зустрічі з Державним секретарем Святого Престолу кардиналом П'єтро Пароліном та префектом дикастерії у справах єдності християн кардиналом Куртом Кохом.

У слові до синодальних отців кардинал Паролін високо оцінив діяльність Української Греко-Католицької Церкви та підтвердив, що Апостольська Столиця розділяє страждання українського народу, а також підтримує різноманітні міжнародні ініціативи для допомоги Україні.

Виступаючи перед єпископами, кардинал Паролін також анонсував створення Постійної інтердикастеріальної робочої групи з питань Східної Європи – «ініціативи Блаженнішого Святослава».

Оцінюючи роботу попередньої сесії Синоду, який відбувся у липні минулого року в Перемишлі, Держсекретар Святого Престолу наголосив: «Ви не обмежилися теоретичними богословськими міркуваннями, а занурилися в конкретику, шукаючи нових шляхів близькості та душпастирського супроводу вірних і всього українського народу, незалежно від їхнього віросповідання, щоб загоїти їхні рани».

Кардинал Паролін також згадав отців-редемптористів із Бердянська о. Івана Левицького й о. Богдана Гелету, арештованих окупаційною владою в листопаді 2022 року. Він наголосив, що «Святий Престол не нехтує жодною можливістю одержати інформацію про них і домогтися їхнього звільнення».

Держсекретар Святого Престолу також відзначив «душпастирську опіку над українськими воїнами, котрі захищають Батьківщину». Він запевнив єпископів УГКЦ у підтримці Святого Престолу, зокрема з боку Святішого Отця Франциска, «про що свідчать його публічні заклики, Лист до українського народу від 24 листопада 2022 року, ініціатива «Папа для України».

У своїй промові кардинал Кох наголосив, що був вражений тим, «як ваші єпископи та священники провадять вірних і зміцнюють їхню надію у вірі», згадавши зокрема про «заяви й підбадьорливі послання» Блаженнішого Святослава.

Очільник дикастерії у справах єдності християн розповів єпископам Синоду УГКЦ про актуальний стан екуменічного діалогу та заявив, що війна в Україні завдала серйозної шкоди екуменічному діалогу. «Наслідки цієї війни все ще непередбачувані і потрібен час, щоб рани на тілі та душі багатьох людей загоїлися».

Кардинал Кох висловив українським єпископам свою солідарність і сподівання на «встановлення справедливого миру в Україні».

Секретаріат Глави УГКЦ у Римі

Святий Престол: торгівля людьми – огидний злочин, якому треба протидіяти

Святий Престол «рішуче засуджує всі форми торгівлі людьми, експлуатації та сучасного рабства», вкотре стверджуючи «недоторканню божественну гідність кожної людини» та поновлюючи свою відданість боротьбі з «цими огидними злочинами у всіх їхніх формах». Про це заявив, виступаючи нещодавно перед учасниками 53-ї чергової сесії Ради ООН з прав людини монсеньйор Джон Д. Путцер, Тимчасовий повірений у справах місії Постійного спостерігача Святого Престолу при ООН в Женеві, поділившись занепокоєнням з приводу висновків доповіді Спеціального доповідача з питань торгівлі людьми.

«Торгівля людьми, – йдеться в заяві, – це трагічна реальність, яка сьогодні посилюється зростаючою кількістю гуманітарних і біженських криз, особливо тих, що є наслідком війни, зміни клімату і бідності». Неминучими жертвами стають «мігранти, біженці, шукачі притулку та вимушені переселенці», які часто потрапляють у тенета різних форм торгівлі людьми, особливо жінки та діти, «також і через домашнє або сексуальне насильство та трудову експлуатацію».

Представник Святого Престолу також звернув увагу на те, що поряд з великими можливостями, які сьогодні пропонують нові технології, існують і ризики, пов'язані з їхнім стрімким розвитком. Для торговців людьми вони можуть стати додатковим інструментом для «експлуатації жертв та організації їхнього переміщення». Прикладом цього є соціальні мережі, які дедалі частіше використовуються для «визначення та вербування жертв, особливо дітей». У той час як для запобігання та боротьби з цим сумним явищем потрібні ще ефективніші міжнародні заходи; існує також потреба в розробці цільових політик для захисту, допомоги та реінтеграції жертв. Один із прикладів: підвищуючи обізнаність про безпечне використання інтернету і соціальних мереж, як зазначив монсеньйор Путцер, можна було би сприяти зменшенню ризику того, що діти і підлітки ставатимуть жертвами торгівлі людьми онлайн.

«Vatican News»

Заява Блаженнішого Святослава, Глави й Отця УГКЦ, щодо дискусії стосовно деяких висловлювань Святішого Отця Франциска на зустрічі з католицькою молоддю росії 25 серпня 2023 року

Із великим болем і занепокоєнням ми дізналися про слова, присвоєні Його Святості Папі Франциску на онлайн-зустрічі з російською католицькою молоддю 25 серпня 2023 року в Санкт-Петербурзі.

Ми сподіваємося, що ці слова Святішого Отця були сказані спонтанно, без жодних спроб історичних оцінок, а тим паче підтримки імперіалістичних амбіцій росії. Однак розділяємо великий біль, спричинений ними не лише серед єпископату, духовенства, монашества та вірних нашої Церкви, а й інших конфесій і релігійних організацій. Водночас усвідомлюємо і те глибоке розчарування в суспільстві, яке вони спричинили.

Слова про «велику росію Петра I, Катерини II, тієї імперії – великої, просвіченої, країни великої культури та великої гуманності» – найгірший приклад імперіалізму та крайнього російського націоналізму.

Існує небезпека, що ці слова можуть бути сприйняті як підтримка того націоналізму й імперіалізму, який сьогодні став причиною війни в Україні – війни, яка щодня приносить смерть і руйнування для нашого народу.

Приклади, наведені Святішим Отцем, насправді суперечать його науці про мир, адже він завжди засуджував будь-яку

Молитва за Україну у Святій Софії, 24 серпня 2023 року, фото: president.gov.ua

мадянами нашої держави засуджує ідеологію «руського міра» та весь кримінальний спосіб «бути росіянами». Сподіваємося, Святіший Отець почує наш голос.

За кілька днів єпископи нашої Церкви об'єднаються у м. Рим для щорічного Синоду Української Греко-Католицької Церкви. Ми матимемо нагоду зустріти Його Святість та особисто донести до нього сумніви й біль українського народу, довіряючи його батьківській турботі про нього.

† СВЯТОСЛАВ

Глава УГКЦ: «Наша Батьківщина може бути собою лише у своїй соборності, тому ми не торгуємо нашими територіями»

Вільна, незалежна Українська держава є запорукою миру не тільки для нашої країни та її жителів, а й для всього Європейського континенту. Вона є індикатором справжності міжнародного права, еталоном того, що світ має керуватися силою права, а не правом сильного. Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у відеозверненні в 79-й тиждень повномасштабної війни.

Блаженніший Святослав зазначив, що минулого тижня ворожі ракети і бомби завдали ударів по цивільному населенню в різних частинах України, а українці вкотре відчували, що сила Христової віри є запорукою гідно вижити, любити та перемогти.

Предстоятель пригадав, що цього тижня в Україні відзначають дві важливі духовні події: десятиліття освячення Патріаршого собору в Києві, з якого «щодня світло Христового воскресіння трансформується у слово надії, яке лунає як голос Божий» (18 серпня), та День Незалежності України (24 серпня).

Святкуючи 32-гу річницю Незалежності нашої Батьківщини у новітніх історичних обставинах, зазначив Глава УГКЦ, ми починаємо глибше розуміти, що таке свобода, що означає бути вільною людиною і що для того, щоб український народ мав право на існування, він потребує своєї держави.

«Бути вільним означає не тільки не підлягати іноземному гніту чи пануванню.

Замало бути вільним від чогось або когось, навіть коли йдеться про свободу від гріха. Треба бути вільним для чогось, – зауважив Блаженніший Святослав. – Ми відчуваємо, що найвищою формою свободи є любов як самопожертва задля Бога і ближнього. Особливим елементом нашої християнської любові до Батьківщини в умовах війни є автентичний християнський патріотизм.

«Ми сьогодні заново відкриваємо й утверджуємо таку рису нашої Української незалежної держави, як соборність. Упродовж століть Україна була розшматована між різними імперіями, які завжди хотіли привласнити собі якийсь шматок її території. Проте наша Батьківщина може бути собою лише у своїй соборності. Тому ми

форму вияву імперіалізму в сучасному світі та попереджав про небезпеку крайнього націоналізму, наголошуючи, що саме він є причиною «третьої світової війни по частинах».

Як Церква, ми хочемо заявити, що в контексті агресії росії проти України подібні висловлювання надихають неоколоніальні амбіції країни-агресора, хоча мали б категорично засуджувати такий спосіб «бути росіянами».

З метою уникнення будь-яких маніпуляцій щодо намірів, контексту та висловлювань, присвоєних Святішому Отцеві, ми очікуємо від Святого Престолу пояснення цієї ситуації.

Українська Греко-Католицька Церква разом з усіма громадянами нашої держави засуджує ідеологію «руського міра» та весь кримінальний спосіб «бути росіянами». Сподіваємося, Святіший Отець почує наш голос.

За кілька днів єпископи нашої Церкви об'єднаються у м. Рим для щорічного Синоду Української Греко-Католицької Церкви. Ми матимемо нагоду зустріти Його Святість та особисто донести до нього сумніви й біль українського народу, довіряючи його батьківській турботі про нього.

† СВЯТОСЛАВ

не торгуємо нашими територіями», – наголосив Глава УГКЦ.

Він додав, що ідея заплатити за свободу і незалежність відокремленням якоїсь частини української території для заспокоєння апетитів російського нападника – це не лише небезпечна утопія, а й шлях для чергової агресії ворога та заохочення його продовжувати нас вбивати.

Блаженніший Святослав закликав пам'ятати і шанувати всіх наших попередників, які віддали життя за свободу Батьківщини, але особливо молитися за тих, хто сьогодні виборює ціною власного життя право на життя, свободу та незалежну державу на полі бою з російським окупантом.

Департамент інформації УГКЦ

Проповідь Блаженнішого Святослава в неділю перед Воздвиженням у базиліці Святого Петра в Римі

*«Бог бо так полюбив світ, що Сина свого єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а жив життям вічним»
(Ів. 3, 16).*

Ваша емінінціє Леонардо Сандрі!

Високопреосвященні та преосвященні владики – члени Синоду Єпископів нашої Церкви, який проходить у Римі!

Високопреподобні та всечесні отці!

Достойні послы при Святому Престолі та в Італії, тут присутні! Достойні послы України при Апостольській столиці та в Італійській Республіці, які моляться тут зі своїм народом!

Дорогі брати і сестри! Наша люблена Богом громадо з різних частин Італії, Європи і світу, яка зібралася в серці християнства, у базиліці Святого Петра, щоб молитися за Україну, за перемогу Батьківщини над несправедливим російським агресором!

Дорогі брати і сестри в Україні та світі, які єднаються з нами в молитві за допомогою «Живого телебачення»!

Дорогі друзі та гості!

Слава Ісусу Христу!

Ми переживаємо справді унікальну, святую мить, яка, мабуть, увійде в історію і нашої Церкви, і нашого народу. Серед болю і темряви великої війни Господь Бог дає нам відчуття глибокої радості та справжнього світла, яке ніколи не переминає.

Сьогодні нам, що зібralися біля гробу апостола Петра, Господь Бог посилає своє слово: «Так Бог полюбив світ, що дав свого Сина єдинородного». Це слово – про Божу любов, яка не залишила Його байдужим до долі людини десь далеко, на небесах. Божя любов привела з небес на землю єдинородного Сина Божого, який не просто прийшов до людини, а став людиною, щоб силою своєї Божественної любові дати їй [людині], приреченій на загибель, життя. Божя любов рятує. Божя любов оживляє. Божя любов спасає людину не тільки від дочасної біди, а й від вічної смерті.

Слово про Божу любов лунає сьогодні до нас серед моря людської ненависті, яку вміло підсичує наш ворог. На жаль, під час війни людина часто ненавидить свого ближнього, саму себе і з недовір'ям ставиться навіть до того, хто її рятує і бажає їй добра.

Ця неділя, яка називається неділею перед Воздвиженням, впроваджує нас у таїнство Хреста Господнього, тобто страждання, розп'яття, смерті Божого Сина, але і Його триденного воскресіння. На Хресті ми побачимо не просто слово про Божу любов, а повне об'явлення нашого Господа, який своєю любов'ю долає навіть

найбільшу біду людину – смерть, показуючи їй [людині] дорогу до воскресіння.

Сьогодні ми зійшли сюди, до цього святого храму, щоб відсвяткувати особливий ювілей – 400-річчя мученицької смерті нашого Йосафата, який єдиний з-поміж усіх українських святих спочиває тут, біля гробу апостола Петра. Ми знаємо, що покликання святого Йосафата, його монаший подвиг, єпископське служіння, а відтак мученицька смерть були натхнені іскрою Божої любові, яка впала в його серце від розп'ятого Спасителя.

Вдивляючись нині в постать святого Йосафата, ми бачимо, що Божя любов у людині породжує героїв, які здатні любити так, як Бог. Слово «любов», як і слово «мир», у сучасному світі знецінене, принижене, позбавлене справжнього змісту. Любити – це бути готовим віддати все, що маєш, самого себе, своє життя задля того, кого любиш. Немає справжнього миру без справжньої любові, без справедливості, без того, що ми називаємо правдою – не людською, а Божою.

Вдивляючись у постать святого Йосафата, ми бачимо великого християнського подвижника, який серед моря ненависті був свідком Божої любові, який навіть вмираючи від рук мучителів, на вірець нашого Спасителя, простив їм і поблагословив їх. Потім його вбивці через те свідчення крайньої, повної любові на вернулися до святої Церкви. Справжня любов породжує героїв, а ненависть – злочинців. Ми дякуємо Господу Богу за дар життя, служіння і мученицької смерті святого священномученика Йосафата, архієпископа Полоцького.

Стоячи тут, у центрі християнського світу, маючи можливість промовити Urbі et Orbі – до Риму і світу, спитаємо себе: що ми, нащадки святого Йосафата, маємо зараз сказати? Або радше звернімося до Йосафата: святий отче, що ти через нас хочеш промовити до України і світу? Прислухавшись до його слова, почуємо щось дуже-дуже глибоке, навіть більше – життєво важливе для українського народу, який, як Давид, бореться з Голяфом, і знає, що переможе завдяки не тільки власним, людським зусиллям, а й силі Божій.

І ось сьогодні Йосафат нам каже таке. Ми з вами є дітьми Вселенської Церкви. Перебуваємо в сопричасті з наступником апостола Петра наших днів не з політичних чи дипломатичних мотивів. Бо дипломатія, політика – це від людей, що приходять і відходить. Людина непостійна, наче морська хвиля. Як сини і доньки Вселенської Церкви, ми віримо, що Христос заснував свою Церкву на скелі апостола Петра. Цей апостол продовжує жити, діяти і служити через своїх наступників, виявляючи Божественне і позачасове начало Церкви як Тіла Христового. Кожен із наступників має свою вдачу, своє розуміння, свій спосіб здійснювати Петровий уряд. І ми, члени Вселенської Церкви, віримо, що, зокрема в нинішніх обставинах, апостол Петро через своїх наступників по-особливому діє для добра України та нашої Церкви від імені самого Христа!

Це сопричастя з Петром наших днів Йосафат запечатав ціною власної крові. За ним пішов цілий сонм, собор наших великих святих попередників – мучеників та ісповідників віри, зокрема часів комунізму ХХ століття. Серед нас присутні владики, які були священниками в підпільній Церкві, що терпіла за єдність із наступником апостола Петра.

Сьогодні Йосафат нам каже: діти України, ніколи не слухайте голосу тих, хто каже вам зректися тієї єдності. Наша Церква вижила в усіх історичних епохах, попри намагання її ліквідувати, завдяки тому, що перебувала в єдності із вселенською родиною Католицької Церкви. Як для того, щоб Україна вистояла в цій війні, вкрай потрібна широка міжнародна допомога на всіх рівнях, – так само, щоб вижила наша Церква і витримав наш народ, необхідна вселенська християнська солідарність, – я б сказав глибше: вона є умовою перемоги в боротьбі добра зі злом, яку сьогодні ведуть українці.

Ми прийшли нині сюди, щоб зачерпнути з гробу Петра його сили віри. Ми прийшли поклонитися нашому Йосафатові, щоб від нього навчитися бути вірними наступникам апостола Петра, жити і перемагати, свідчити Божу любов навіть в обставинах війни, – навчитися бути великими, тобто багато любити. Тож просімо: «Владико-отче Йосафате, твій засів хорони, і волю Церкви й Україні ти, отче, поверни!» Амінь.

† СВАТОСЛАВ

Глава УГКЦ: «Із гробу святого Петра кажемо Риму і світові: Україна стоїть! Україна бореться! Україна молиться!»

10 вересня 2023 року в базиліці Святого Петра у Ватикані відбулася Архиєрейська Божественна Літургія, яку очолив Блаженніший Святослав у співслужінні з єпископами Синоду Української Греко-Католицької Церкви. Спільним богослужінням єпископи УГКЦ з усього світу відзначили 400-річчя мучеництва священномученика Йосафата та помолилися за справедливий мир в Україні. Участь у Літургії взяв віце-декан Колегії кардиналів та префект-емерит дикастерії для Східних Церков кардинал Леонардо Сандрі.

«Ми переживаємо справді унікальну святу мить, – мить, яка, мабуть, увійде в історію і нашої Церкви, і нашого народу, – зазначив у проповіді Блаженніший Святослав. – Серед болю та темряви великої війни Господь Бог дає нам відчуття глибокої радості і справжнього світла, яке ніколи не переминає. Сьогодні тут нам, зібраним біля гробу апостола Петра, Господь Бог посилає своє слово, кажучи: «Так Бог полюбив світ, що дав свого Сина Єдинородного».

Блаженніший Святослав нагадав, що святий Йосафат, 400-річчя мучеництва якого єпископи Синоду УГКЦ відзначили цією Літургією, – єдиний з українських святих, чії моці перебувають у базиліці Святого Петра. Вдивляючись сьогодні в його постать, «ми бачимо, що Божа любов у людині породжує героїв, здатних любити так, як любить Бог».

Глава УГКЦ закликав прислухатися до святого Йосафата, який нині промовляє до українців, що, як Давид, борються з Голіафом і переможуть завдяки силі Божій, життєво важливі слова: «Ми з вами перебуваємо в сопричасті з наступником апостола Петра наших днів не з політичних чи дипломатичних мотивів... Ми з вами є синами й доньками Вселенської Церкви, бо віримо, що саме на скелі апостола Петра Христос заснував свою Церкву. І цей Петро продовжує жити, діяти та служити через своїх наступників, виявляючи божественне й понадчасове начало Церкви як Тіла Христового. Кожен із них має свою вдачу, своє розуміння, свій спосіб здійснювати Петровий уряд. Але ми є членами Вселенської Церкви, бо віримо, що і в сучасному світі апостол Петро через своїх наступників по-особливому діє для добра України й нашої Церкви в імені самого Христа».

«Сьогодні Йосафат нам говорить: Діти України, ніколи не слухайте голоси тих, хто каже вам зректися тієї єдності. Бо наша Церква вижила в усіх історичних епохах, вистояла перед тими, хто хотів її зліквідувати, завдяки тому, що була в єдності з великою вселенською родиною Католицької Церкви, подібно, як сьогодні Україна не зможе вистояти в тій війні без міжнародної допомоги і підтримки на всіх рівнях. Вселенська католицька християнська солідарність – це необхідна умова для стійкості, виживання нашої Церкви

і народу, умова перемоги України в тій борні добра зі злом, яку нині веде наш народ», – наголосив Патріарх.

Після богослужіння Отець і Глава УГКЦ подякував Папі Францискові, з яким напередодні єпископи Синоду мали особливу двогодинну зустріч, під час котрої мали нагоду розповісти йому всю правду про війну в Україні.

«Незважаючи на те, що в Україні настала найбільша після Другої світової війни у світі гуманітарна криза, завдяки особистим зусиллям Святішого Отця і всієї Католицької Церкви, Європи, Канади, США, Південної Америки, Австралії, вона не переросла і, мабуть, уже не переросте в гуманітарну катастрофу. В Україні ніхто не помер від холоду, голоду чи з інших гуманітарних причин там, де досягала сила католицької любові та вселенської солідарності, серцем і промоутером якої є й буде Святіший Отець Франциск», – констатував Блаженніший Святослав. «Тому скажімо правду і подякуймо Святішому Отцеві та всьому католицькому єпископатові світу за те, що Україна сьогодні не покинута сам на сам, за те, що ми можемо тут, біля гробу святого Петра, сказати Риму, Україні та світові: Україна стоїть! Україна бореться! Україна молиться!» – додав Блаженніший Святослав.

Окрім цього, Глава УГКЦ подякував колишньому префекту дикастерії для Східних Церков кардиналові Леонардо Сандрі та другому секретареві дикастерії о. Флавіо Паче за те, що вони моляться та допомагають Україні, а також дипломатам і послам, присутнім на богослужінні.

Блаженніший Святослав подякував і членам Синоду Єпископів УГКЦ, які цьогоріч разом на Синоді в Римі «були єдиним потужним голосом України».

Та особливо зворушливо Патріарх звернувся до українців, які так численно (понад 2500) прибули до найбільшого християнського храму світу. «Я дивлюся на вас і плачу, бо ваша Україна плаче за вами! Але знаю, що Бог нас любить, і в один день ми всі повернемося додому. Силою любові до нашої Батьківщини, нашого народу, ми переждемо, – мовив Блаженніший Святослав. – Я дякую всім тим, які чи в Італії, чи в інших країнах Європи, допомагають Україні, українському війську. Те, що сьогодні я з вами, що живий – чудо! Нас у Києві мало вже не бути ще минулого року. Але завдяки героїзму наших хлопців, військових, дівчат і хлопців, ми живемо і не маємо права жити для себе, у власне задоволення. Як сказав Франко: «Нам пора для України жити!» До цього кличе нас людське і християнське сумління».

Богослужіння в базиліці Святого Петра у Ватикані завершилося молитвою за Україну «Боже великий, єдиний» у виконанні чоловічого візантійського хору з Утрехта (Нідерланди).

Департамент інформації УГКЦ

Отець Ярослав Чухній про головні сенси Переображення Господнього та служіння на однойменній парафії

Історія храму Переображення Господнього, що в самому центрі Львова на вулиці Краківській, цікава та унікальна. Ця парафія стала першою, яка повернулася до УГКЦ у 1989 році, після її виходу з підпілля. Сьогодні у храмі – своя спільнота вірних. Тут пам'ятають давню історію та вневнено пишуть новітню.

Про служіння в особливому храмі, значення свята для сучасного християнина, а також про те, як він об'єднував людей у непрості роки, говоримо з парохом о. Ярославом Чухнієм.

– Отче, розкажіть, як почалося ваше служіння у цьому храмі?

– Мабуть ви знаєте про славнозвісні події, що відбулися у 1989 році, коли Українська Греко-Католицька Церква вийшла з підпілля. Першою з львівських парохій, яка повернулася в лоно Церкви, була наша – Преображенська. Божим велінням сталося так, що я був тут священиком, а мою ініціативу про повернення до УГКЦ підтримала парафіяльна спільнота. Разом ми зробили цей важливий крок 29 жовтня 1989 року і з того часу до сьогодні, – а це вже понад 30 років, – я здійснюю тут служіння. Поруч зі мною ще четверо священиків.

Бог благословив наш добрий, згуртований колектив. Знаєте, Христос каже: «Одним серцем і одними вустами славте Бога». Я надзвичайно вдячний Богу за те, що завжди відчуваю, як ми з отцями молимося «одним серцем і одними вустами», як стараємось один одного розуміти, допомогти, щоб наша спільна праця була насамперед корисна для тих, хто приходить у храм. А головне – служила для прослави Бога, бо це – основна місія священика.

– Пригадайте, яким був перший час після виходу Церкви з підпілля? Чи важко було об'єднати людей в одну греко-католицьку спільноту?

– Скажу відверто – цього тягара не було. Майже рік ми залишалися єдиною парафією УГКЦ у Львові, тому сюди старалися приходити багато людей. Тут проявлялася солідарність, велика любов до Бога і бажання виразити Йому свою вдячність за те, як Він нас благословив. У той час український народ перебував в ейфорії. Усі глибоко переживали тріумфальний вихід Церкви з підпілля. Ще майже півроку по тому людям доводилося відстоювати цю парафію, бо були загрози від тодішнього уряду. Сама ідея повернення парохії в греко-католицьку спільноту настільки мобілізувала населення, що від мене не потрібно було великих зусиль. У 1989

році сюди з'їжджалися містяни з цілого Львова. Вони намагалися задовільнити всі свої релігійні потреби: вінчання, христини, похорони. Був момент, коли в храмі в один день уділили 32 шлюби. Люди відчували піднесення, душевний порив. Сьогодні ситуація дещо інша: Бог благословив, що в кожному мікрорайоні є своя церква. Але, тим не менш, ми втішаємось, що все-таки змогли виховати певну частину християнського суспільства. Сьогодні з дарунком, який вони прийняли тут від Господа, ці люди пішли по своїх парафіях.

– Розкажіть детальніше про становлення самої церковної споруди. Знаю, що храм має довгу та цікаву історію.

– Церкву звели на руїнах костелу тринітаріїв. Монастир цього ордену був ліквідований, а будівлю віддали для потреб університету. Сам костел пристосували під бібліотеку. Під час революційних подій 1848 року будівля була зруйнована, а невдовзі ці згарища передали для будівництва храму. Воно було непосильним для людей, бо потребувало значних коштів. Їх збирали по всіх селах, навіть казали, що це будівництво об'єднало тодішню Галичину. Сьогодні, якщо подивимось на купол, то побачимо герби різних багатих людей, які склали пожертви для цього храму. Остаточно церкву звели у 1898 році, проте через різні обставини посвята храму відбулася у 1906 році. Це була дуже урочиста, знаменна подія. Зібралися всі тодішні митрополити, владика, а освятив храм Преосвященний Митрополит Андрей Шептицький.

– Чому храм отримав назву Переображення?

– Сама назва Переображення була ніби завданням, спонукала нас збудити дух перемін, яким мало пройнятися тогочасне українське суспільство. Натхнення, що з самого початку було вкладене у цю парохію, ми намагаємось нести дотепер. А події, які передували 1989 року – петиції наших єпископів у Москві, голодування, протести – все це стало фундаментом, на якому визріло повернення церкви у лоно УГКЦ.

– Чим сьогодні живе парафія та хто є вашими парафіянами, зв'язуючи на те, що церква знаходиться в самому центрі Львова і тут завжди багато туристів?

– У центрі Львова дуже багато церков. Колись на нашу парафію з'їжджалися люди з усіх усюд, а не тільки з центральних районів. Сьогодні все по-іншому і

очевидно це вплинуло на прихід парафіян. Але є багато людей, які настільки віддані релігійному життю в Преображенському храмі, що упродовж усіх цих років залишаються з нами. Я поіменно знаю чимало своїх парафіян, розумію чим вони живуть, з якими радощами і бідами сюди приходять.

Якщо говорити про парафіяльне життя, у нас воно активне, маємо різні спільноти. Дуже радію тому, яким монолітом стали «Матері в молитві». Вже багато років вони щотижня збираються у храмі на молитву. Також більше 20-ти років існує спільнота «Віра і Світло», яка об'єднує неповносправних людей та їхні родини. У Вітварній дружині сьогодні менше хлопців ніж було раніше, але радію тому, що серед них багато дорослих. Тепер вони формують молодших, щоб у майбутньому ті могли зайняти своє чільне місце в церкві. Маємо потужний хор, який існує з 1989 року, а сьогодні його ряди поповнює нове покоління.

Провадимо служіння і серед дітей, маємо катехизації. Цьогоріч, фактично весь травень, щонеділі у нас відбувалося свято Першого Причастя. З дітьми працюють сестри-монахині та о. Богдан Когут, який відповідає за катехитичну діяльність. Їм усім я надзвичайно вдячний за ревне та віддане служіння.

– Поговоримо детальніше про свято Переображення. Про що воно нам розповідає та в чому його головний сенс?

– У житті Ісуса наближалася хвилинка, коли Він мав йти на страждання, Його чекали муки. Тож як дати учням певність у своїй божественній природі? Як вкласти у їхню свідомість те, що страждання, які Він перетерпить, є минучими, а після них буде новий етап в Його житті. Апостоли ще не могли цього збагнути. Тому Ісус бере трьох своїх найближчих учнів і веде на Таворську гору. Там Він молиться, а Його ризи стають білі, як сніг. Господь переображається настільки, що учням видно тільки Його світло. Картина, яку вони споглядали, була неймовірною. Їх пройняли високі почуття, бо Ісус дозволив побачити свою славу, свою божественну природу для того, щоб коли прийдуть Його страшні муки, вони не розчарувалися.

– Чого нас вчить це велике свято?

– Місія Христового переображення полягає не в тому, що ми маємо тільки споглядати, як гарно все відбулося, але й через цю подію збагнути, як добре бути з Богом. Про це говорить апостол Петро, коли каже: «Добре нам тут бути».

З іншої сторони, Господь показує нам, що на землі ми лише подорожні, які прийшли сюди на короткий час. А наша основна мета – увійти в радість Отця Небесного. Тому головний урок – навчитися від Ісуса, як кожної хвилини переобразитися у Господі? Що для цього потрібно робити?

– Що для сучасної людини означає переобразитися у Господі? Що для цього потрібно робити?

– Насамперед переобразитися у Господі – означає відчутти насолоду від Божої науки, захотіти її. Сьогодні християни мало часу знаходять для Бога. Коли ми найчастіше до Нього апелюємо? Коли нам щось потрібно. Бог хоче, аби ми вирости настільки, щоб не чекали рішень тільки від Нього, а думали, в який спосіб ми можемо відкрити себе. Він хоче, щоб ми постійно переобразилися. Якщо вчора були байдужі до когось, то сьогодні маємо стати іншими. Якщо були лінивими, треба зголоситися комусь допомогти. Якщо вживаємо лайливі слова, а в один день вирішимо не засмічувати ними свою мову, ми змінюємось самі і таким чином змінюємо світ довкола. Це і є переображення, бо воно спонукає нас мінятися до кращого.

– У день свята ми освячуємо кошики з першоплодами. Звідки пішла така традиція?

– Раніше це був період, коли все дозрівало, тому приносили кошики як вдячність Богові за ласку, що земля вродила, що вдалося зібрати урожай. Цей звичай зберігся дотепер. Коли ми приносимо фрукти і овочі на освячення, то робимо це для того, аби глибоко пережити момент свята. Ми знаємо, що їх благословив Господь, і дякуємо Йому за це.

– Що в цей світлий день ви бажаєте своїм парафіянам та всім українцям?

– Перш за все бажаю кріпості духа, щоб ми могли приблизити день перемоги. Аби якнайшвидше були витерті сльози тих, хто плаче. Щоб якнайменше відчувався контраст між тими, хто відчуває війну, і тими, хто її не бачить. Бо, на жаль, сьогодні таке переживаємо. А ще бажаю, аби всі ми були здорові – тілом і душею, щоб прагнули душевного переображення, пам'ятали: Бог поставив нам конкретне завдання – будьте доскональними, як Отець ваш досконалий. Тому будьмо відкриті до Божого Слова, бо воно показує горизонти до сходження на «гору», до нашого переображення.

*Спілкувалася Наталія Бельзецька
Пресслужба Львівської архієпархії*

Блаженні Ульми: сім'я, що є прикладом гостинності й відданості життю

У Польщі відбулася беатифікація родини, вбитої нацистами за переховування євреїв. Проповідуючи під час Святої Меси, префект дикастерії в справах визнання святих наголосив на актуальності їхнього свідчення гостинності в наш час, позначений війнами, особливо в сусідній Україні.

«Пресвятій Діві Марії, Королеві Польщі, святим і блаженним цього народу, а від сьогодні всі разом привселюдно – сім'ї Ульмів – ввіряємо сердечну молитву за людський рід і за мир у сусідній Україні. Блаженні Юзефе і Вікторіє, разом зі своїми дітьми Станіславою, Барбарою, Владиславом, Францішеком, Антонієм, Марією та наймолодшим, який з'явився на світ у момент мученицької смерті матері, моліться за всіх нас!» – цими словами кардинал Марчелло Семераро, префект дикастерії в справах визнання святих, завершив проповідь, яку він виголосив у Марковій на південному сході Польщі. У неділю, 10 вересня, він прибув до цієї місцевості в Перемиській архидієцезії, щоб разом із велелюдним збором ієрархів, духовенства, чернецтва та мирян проголосити блаженними Католицької Церкви сім'ю, що була страчена з ненависті до віри, яка спонукала їх допомогти ближнім: 24 березня 1944 року їх убили нацисти, разом з вісьмома євреями, яких вони переховували.

Як зауважив проповідник, Юзеф та Вікторія Ульми глибоко закарбували в серці доручення Ісуса, яке Він залишив, розповідаючи притчу про доброго самарянина: «Йди і роби так само». У 1942 році вони відчинили двері своєї домівки і прийняли вісьмох євреїв, яких переслідував нацистський режим, прийнявши це рішення в душі свого «так» Божій волі. Й за цей жест гостинності й турботи вони заплатили найвищу ціну мучеництва.

«Щоб повністю зрозуміти геройське рішення Юзефа і Вікторії, необхідно ретельно проаналізувати їхній духовний шлях до цього моменту. Починаючи з їхніх характеристик: один чесний, працьовитий і готовий віддати себе в розпорядження інших; інша сердечна, лагідна, чутлива до потреб інших. А далі – їхнє постійне зростання в любові до Бога і ближнього, між діяльністю парафії і життям села», – мовив кардинал Семераро, звертаючи увагу на те, що особливістю цієї беатифікації є прослава на вівтарі цілої сім'ї, «поєднаної не тільки кровними узами, але й спільним свідченням, даним Христові».

Проповідник зауважив, що провідною ниткою, яка поєднує різні аспекти життя сім'ї Ульмів, є тема гостинності й прийняття. Нові блаженні навчають насамперед приймати Боже слово та старатися кожного дня сповняти Його волю. В них «досконало діяла освятна благодать Хрищення, Євхаристії та інших таїнств, між якими в очевидний спосіб на перший план виходить краса й велич таїнства Подружжя». Вони жили «родинною святістю», сповнивши визначення «домашньої Церкви».

«Ба більше, у мучеництві нових блаженних особливо промовисту роль відіграє маленька істота, яку Вікторія носила у своєму лоні і яка з'явилася на світ у муках, що їх зазнала її матір. Малюк ще не мав імені, але сьогодні ми вже називаємо його блаженным. Ця беатифікація має послання, яке є актуальним як ніколи: ще не промовивши жодного слова, сьогодні маленький блаженний, який у раю співає разом з ангелами та святими прославу Трьєдиному Богові, тут, на землі, взиває до сучасного світу, щоб він приймав, любив і захищав життя, особливо життя беззахисних і маргіналізованих, від моменту зачаття до природної смерті. Це його невинний голос, який хоче сколихнути сумління суспільства, де поширені аборти, евтаназія та зневага до життя, яке розглядається як тягар, а не як дар», – сказав кардинал Семераро, вказуючи також на вимір гостинності сім'ї Ульмів, яким є прийняття найбільш потребуючих.

«Гостинність – це вираження братерства», – підкреслив префект дикастерії в справах визнання святих, зауваживши, що «прийняття ближнього також є нагальним як ніколи через насильство та спустошення, спричинені війною». «Російське вторгнення в Україну, через яке вже 18 місяців тривають бойові дії, спонукало до втечі велику кількість біженців, які стукають у двері Польщі в пошуках безпечного притулку. У цьому складному контексті численні центральні урядові інституції та місцеві адміністрації, а також тисячі людей і простих родин спонтанно відчинили двері своїх домівок, щоби прийняти тих, хто був змушений покинути свої домівки», – відзначив проповідник, згадуючи «із захопленням і особливою вдячністю» про різні ініціативи «Карітасу» Перемиської архидієцезії та всіх інших осередків по всій країні.

«Нехай же заступництво нових блаженних та їхнє свідчення євангельського милосердя спонукає всіх людей доброї волі стати «миротворцями» (Мт. 5, 9), відчиняючи свої двері та входячи в спільність з іншими, з їхніми фізичними та моральними стражданнями, беручи на себе їхню віддаленість від домівки та дорогих їм речей, надаючи ліки від ран, яких завдають відторгнення чи нерозуміння», – побажав кардинал Марчелло Семераро.

«А яку допомогу надав Україні Ватикан від початку війни?»

Оскільки запитання було публічним, ділюся з Вами, моїми друзями, відповіддю, яку дав у коментарі під одним із нещодавніх дописів. Пишу не задля полеміки (її останнім часом всюди є дуже багато), а від журби, що емоції так легко можуть засліплювати духа.

Отож: Дуже велику поміч надав і надалі надає Україні Ватикан і особисто Папа Франциск.

Звільнення наших полонених – одна з найважливіших і найцінніших місій (якби серед звільнених була рідна для Вас особа, мабуть, вже одного цього вистачало б Вам – я переконаний, – щоб не впадати в пастку безпідставного і узагальненого скептицизму).

Захист наших вірних в Криму, підтримка священників, які служать нашим вірним і всім потребуючим у важких обставинах, численні гуманітарні конвої, дипломатичні зусилля задля недопущення, а тепер задля припинення агресії і відновлення територіальної цілісності і тривалого та справедливого миру, окремий Лист Папи до українського народу, численні посланці Папи (кардинали Римської Церкви) в Україну як вираз підтримки і солідарності, проукраїнська позиція і відвага у підтримці України Ап. Нунціїв Галліксона, Гуджеротті і Кульбокаса, відома гуманітарна акція 2016 року (думаю, Ви пам'ятаєте, що війна не почалася 24.02.2022) «Папа для України», коли світ мовчав та ігнорував наше страждання, а завдяки Папі у всіх католицьких парафіях Європи говорили про Україну і збирали пожертви для страждаючих від війни в Україні. Не кажучи про численні і промовисті знаки солідарності (поцілунок закривавленого прапора з Маріуполя, зустрічі з нашими воїнами на загальних аудієнціях, зустріч з вдовами і постраждалими від війни, зустріч з дружинами наших послів, зустріч з українською молоддю в Лісабоні...) та постійні (лише від лютого 2022 року їх було понад 220!) публічні згадки про Україну і заклики до молитви за мир. І це тільки дешифрація з того, що зроблено і робиться і що спонтанно приходить на гадку...

Не розумію (і не сприймаю), як можна не бачити і не визнавати та не цінити цього. Тут або якийсь непереборне упередження і нездатність бачити очевидні речі, або елементарний брак людської і християнської вдячності.

Звичайно, не все ідеально. Але у нашому власному «домі» все гаразд?

Я переконаний, що якщо кожен у своїй ділянці і на своєму місці зробив стільки, скільки Святіший Отець зробив і робить для України в ділянці релігійній, то мир в Україні вже давно настав би.

**Владика Богдан (Дзюрах),
Апостольський екзарх у Німеччині та країнах Скандинавії
«Дивенсвіт»**

Доктор психології Лідія Заблоцька розповіла про можливості психологічної допомоги біженцям у Церкві

Доктор наук Інституту психології Академії спеціальної педагогіки Марії Іжегожевської у Варшаві Лідія Заблоцька-Житка виступила під час засідань Синоду Єпископів УГКЦ, що відбувався впродовж 3-13 вересня у Римі (Італія), з доповіддю про психологічну допомогу біженцям. Вона, зокрема, зазначила, що війна, крім психологічної, спричиняє й низку інших криз, які неабияк впливають на добробут і психічне здоров'я людей.

Варто уникати патологізації досвіду біженців. Екстремальна ситуація часто може спричинити емоційні труднощі, однак відповідна реакція оточення полегшує їхнє вирішення.

Велика кількість біженців може спричинити занепокоєння, страх і в людей, які пропонують їм допомогу та притулок.

Щоб ефективно залучити Церкву до допомоги мігрантам, варто знати про чинники і процеси, що впливають на їхнє психічне здоров'я. Реакцію людей, що постраждали від війни, формують:

- обмеження або незадоволення основних потреб людини;
- різні реакції на стрес;
- доступні ресурси, наприклад, соціально-демографічні зміни (вік, стать, освіта), психічне здоров'я;
- процес міграції/біженців.
- доступна допомога.

«Процес міграції має три основні етапи: передміграційний час; час міграції (період подорожі, переміщення) та час у місці нового перебування. Мігранти реагують і справляються по-різному, залежно від того, що пережили до моменту міграції (наприклад, війни), яким було їхнє життя, яке здоров'я. Як це не парадоксально, але для деяких людей необхідність залишити місце проживання стає можливістю для кращого життя. Для інших покинути місто, де вони жили, стається вперше в житті, і це є додатковим стресом», – зазначила п. Лідія.

Вона наголосила, що неправильно робити все для мігрантів/біженців: необхідно насамперед створити умови, щоби вони стали незалежними й ефективними. Дуже добрим місцем, наприклад, для організації самопомоги є парафії, молитовні групи, де самі біженці можуть почуватися потрібними і допомагати іншим у потребі.

Роль Церкви в охороні психічного здоров'я

Для підтримки психічного здоров'я мігрантів потрібно гарантувати безпеку на чотирьох рівнях. Насамперед створити безпечні та дружні соціальні стосунки, подбати про фізичну, емоційну, інформаційну безпеку, навчити людину ефективним способам боротьби зі стресом, піклуванню про своє здоров'я та благополуччя.

На другому рівні важливо подбати про підтримку сімей, зокрема батьків-біженців, у догляді за своїми дітьми, а також у боротьбі з власними емоціями та захисті психічного здоров'я своїх дітей. Корисними можуть бути освітні семінари, які інформують, наприклад, про те, як працює стрес і як сформувати адекватні й ефективні способи боротьби зі стресом. Емоційно стабільні вихователі – важлива опора для дітей та молоді. Такі семінари можна проводити при парафіях.

Третій рівень передбачає індивідуальну підтримку, яка проводиться, наприклад, священнослужителями або фахівцями в інших галузях, окрім охорони психічного здоров'я, а також волонтерами, які працюють щодня, наприклад, при парафіях.

На четвертому рівні йдеться про спеціалізовану допомогу, тобто підтримку спеціалістів із психічного здоров'я, наприклад, психіатрів, клінічних психологів, психотерапевтів. Цей рівень підтримки спрямований на забезпечення лікування біженців, які страждають на психічні розлади, наприклад, у зв'язку з травмою, одержаною під час війни.

Віра, релігійні обряди, релігійна громада як охорона психічного здоров'я

Доповідач зазначила, що Церква може відігравати важливу роль на кожному рівні організації, починаючи від надання інфор-

мації серед вірних про необхідність поваги та допомагати іншим людям через організацію місць для зустрічей, наприклад, створення молитовних спільнот, а також зустрічей сімей, дітей, батьків. Ще один важливий внесок Церкви може бути через емоційну підтримку, яку надає навчене духовенство. Справа не в тому, щоби священники, монахи та монахині зараз стали психологами, а в тому, щоби вони мали знання та силу підтримувати інших через, наприклад, здатність регулювати емоції, психологічні знання про етапи міграції, переживання жалоби, щоби вони могли дбати про своє психічне й фізичне здоров'я та розуміти психологічні процеси, які в них відбуваються. Таку роботу священнослужителі виконують завжди, наприклад, під час євангелізаційних бесід, навчання про Бога, перенесення надії, зміцнення віри. Це відбувається і під час таїнств. Із психологічного погляду вона має дуже велике емоційне, мотиваційне і соціальне значення, а не тільки духовне. «Монахині, монахи, піклуючись про сиріт, хворих, людей похилого віку, даючи притулок самотнім матерям, завжди давали їм надію на краще завтра, зміцнювали почуття гідності, поваги та причетності. Справа в тому, щоб додатково пам'ятати про наслідки воєнної травми, пам'ятати про це в повсякденній роботі й усвідомлювати, як цей трагічний досвід впливає на нас», – зазначила п. Лідія.

Вона підсумувала, що священникам та парафіянам, які допомагають мігрантам, потрібно знати правила першої психологічної допомоги, а також вміти справлятися із власним стресом, долати страх у надзвичайних ситуаціях.

Доповідач зауважила, що проповідь – дуже гарний момент, щоби навчити парафіян, що психічне здоров'я важливе, про нього потрібно піклуватися, а розлади психічного здоров'я потрібно лікувати. Під час сповіді важливо вміти розрізнити тривожні симптоми розладів психічного здоров'я, наприклад, нав'язливі ідеї, тривожні розлади, і спонукати скористатися допомогою психологів, психіатрів.

Завдання та можливості Церкви у сфері підтримки психічного здоров'я біженців і мігрантів – рекомендації

Пані Лідія зацентрувала, що є кілька важливих питань, які треба враховувати в діяльності Церкви щодо психічного здоров'я:

Навчання священнослужителів у сфері психічного здоров'я, з особливим наголосом на травмі війни. Священникам важливо знати, у яких ситуаціях необхідна допомога психіатра. Це можна зробити за допомогою навчання, бажано стаціонарного, присвяченого духовенству та проведеного фахівцями з психічного здоров'я.

Підтримка духовенства, парафіян-волонтерів, які активно працюють для біженців/переміщених осіб, у продовженні допомоги, належна організація підтримки, щоб ця діяльність була розвивальною для тих, хто отримує допомогу, і не вигоряла в помічників. Прикладом можуть служити групи підтримки для помічників або супервізії, під час яких, з одного боку, можна обмінятися досвідом, а з іншого – зняти сильно пережиті важкі емоції й отримати допомогу від інших помічників. Це етична вимога до людей, які допомагають у такій складній сфері, як травма війни.

Організація освітніх семінарів для батьків, дітей і підлітків, під час яких батьки мають змогу навчитися, наприклад, ефективним способом подолання власного стресу та реагування на труднощі дітей.

Співпраця з психологом у здійсненні дошлюбного виховання у формі семінару й індивідуальних консультацій (для охочих).

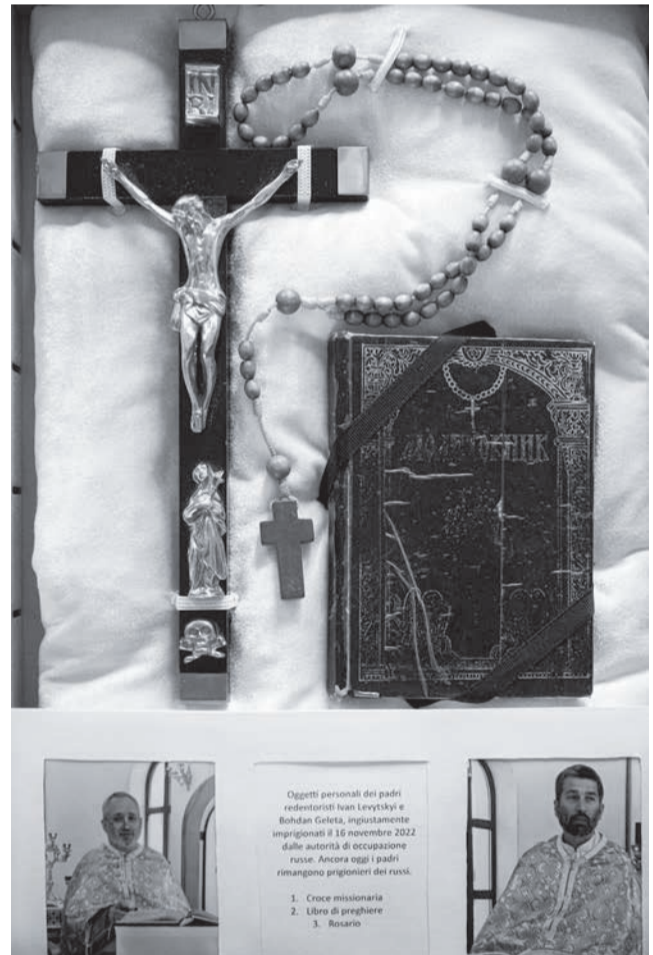
Індивідуальні консультації – співпраця із психологом, психотерапевтом та організація безкоштовних консультаційних пунктів для парафіян.

Що українські єпископи подарували Папі?

Вранці 6 вересня у Ватикані відбулася приватна аудієнція єпископів Синоду Української Греко-Католицької Церкви зі Святішим Отцем Франциском. У відвертій розмові ієрархи УГКЦ висловили біль, страждання та деякі розчарування українського народу.

Під час зустрічі владика Української Греко-Католицької Церкви передали Папі особисті речі полонених отців-редемптористів і пошкоджену вогнем війни ікону. Серед особистих речей заарештованих окупаційною російською владою в Бердянську 16 листопада 2022 року українських священників – о. Івана Левицького й о. Богдана Гелети – місійний хрест, молитовник і вервиця, а також фотографії самих священнослужителів.

Такий дар українські єпископи принесли Папі Римському, щоби насамперед подякувати йому за те, що він робить для звільнення українських полонених, адже завдяки зусиллям Святого Престолу багато українців повернулися додому з ворожої неволі.

Водночас єпископи сподіваються, що речі полонених священників нагадуватимуть Папі про безліч інших в'язнів, які й надалі залишаються в російських тюрмах, зокрема про самих священників УГКЦ із Бердянська. Владика попросили Папу пам'ятати про них і не переставати робити кроки для їхнього визволення.

Ікона Ісуса Христа, яку українські єпископи подарував Папі, була пошкоджена вогнем під час пожежі в храмі с. Червоне Запорізької області, поблизу Гуляйполя. Її після деокупації села українські військові передали капеланові Української Греко-Католицької Церкви. Ікона зі спаленого внаслідок обстрілу росіян храму є нагадуванням, що росія в Україні воює не лише з військом, а й із цивільними, нищить сакральні споруди. Водночас ця ікона – свідчення того, що разом з українським народом, невинною жертвою несправедливої російської агресії, у тілі цього народу страждає сам Бог.

Отець Роман Стефанів:

«Свято Успіння дає нам надію, бо Матір Божа не померла, а тільки уснула»

Успіння Пресвятої Богородиці завершує церковний рік. Але завершує його тим, що дає нам надію. На цьому передодні свята наголосив о. Роман Стефанів – настоятель парафії Успіння Пресвятої Богородиці, що у Львові на вулиці Максимовича, 26. Він також розповів про життя парафії, спільноти, які тут функціонують, про будівництво церкви та її символізм, а також про головні сенси свята і взірць Марії на дорозі нашого спасіння.

– Отче, пригадайте яким був ваш шлях на парафії Успіння Пресвятої Богородиці, адже ви тут від початку її зародження і становлення.

– Я прийшов сюди сотрудником у 2002 році. Пригадую, ми ще молилися у старій каплиці, яка була в аварійному стані. Колись її зводили як тимчасову, тому очевидно, що постала потреба у будівництві нової святині. Камінь під новий храм освятили того ж 2002 року. А в 2014 трагічно загинув наш парох – о. Мирослав Солтис. Після цього митрополит призначив мене адміністратором, а згодом парохом, яким я служу дотепер.

– З якими викликами стикнулися, ставши адміністратором парафії, ще й після трагічної загибелі попереднього пароха?

– Коли щось стається раптово – це ставить перед тобою багато викликів. У нас було чимало незавершених планів: перш за все, хотіли запустити катехитичну школу, а другим важливим завданням стало завершення будівництва церкви. Доводилось ухвалювати важливі рішення, виникали проблеми, які стосувалися функціонування парафії, діяльності наших спільнот. Все це потребувало дій, але з Божою допомогою, почасти, ми рухалися вперед. З 2014-го року у нас повноцінно функціонує катехитична школа імені блаженного священномученика Миколи Чернецького. Маємо семеро катехитів і директора школи. Молодих катехитів скеровуємо на навчання. Я ставлю важливий акцент на працю з молоддю, а також на катехизацію дітей, яку ми всіляко намагаємось розвивати.

– Розкажіть детальніше, як відбувалося будівництво нового храму?

– Зведення церкви почали у 2003 році. Першочергово храм планували зробити у формі церковного дзвону і не на цьому місці, де зараз, а трішки в іншому. Другий проект був грандіозним.

Церква мала бути вищою хрестом, ніж 14-поверховий будинок, але у втіленні такий задум видавався надто складним і дороговартісним. Про це нам сказали конструктори. Храм добудували до вікон, а тоді зупинили, бо конструкція не складалася. Довелося переробляти проект і всю документацію. Кінцевим варіантом став вигляд храму, який ми бачимо сьогодні. Його задумували у формі Ноевого ковчега. Символічно воно так і є, адже церква має нестандартну, овальну форму та елементи деревини.

Роботи у храмі продовжуємо дотепер. Поставили й освятили іконостас, зараз робимо бічні престоли, а після них приступимо до реалізації розписів. Їхній проект вже готовий і затверджений сакральною комісією. На вікнах плануємо вітражі. Всі ці речі дороговартісні й цінні, тому реалізуємо їх повільно. Хочеться виконати все якнайкраще.

– Ви вже згадували про активну катехитичну діяльність, а чим ще живе парафія Успіння?

– Наша парафія велика і згуртована, ми маємо різні спільноти, хори, вівтарну дружину. Працюємо з дітьми, молоддю і дорослими. Чудовим прикладом є молодіжна спільнота «Братство аніматорів Марії», котра активно розвивається. Ще будемо відновлювати спільноту, яка опікувалася сиротами. Учасники цієї спільноти ходили в дитячий будинок, гралися з дітьми, проводили разом час, але з початком карантину були заборони на відвідування, тож це вплинуло на їхню діяльність.

Спільноту християнських сімей очолював Олег Воробйов – наш парафіянин, офіцер, який загинув минулого року на Луганщині. Його дружина є сімейним психологом і долучається до підготовки подружніх пар, яку провадимо на парафії.

У нас активно функціонує катехитична школа, про яку я вже згадував. Навчаємо приблизно 400 дітей, але, окрім катехизації, працюємо над різностороннім розвитком дітей. Маємо багато творчих гуртків: з гітари, фортепіано, вокалу. Викладаємо гімнастику, сформували активний танцювальний колектив. Також працюємо над дошкільною підготовкою дітей, а з навчального року продовжимо катехизацію для дорослих.

На парафії – чотири церковні хори. Один із них існує ще від початку створення парафії. Також маємо професійний хор, великий дитячий і молодіжний

октет. У нас багато вокальних гуртків, тому діти можуть не тільки навчатися, але й одразу реалізовувати свої таланти.

Важливим спрямуванням парафії є служіння серед онкохворих людей. Ми духовно опікуємось Львівським онкологічним регіональним лікувально-діагностичним центром, який знаходиться недалеко від нашої церкви. Я є капеланом лікарні, разом з отцями провадимо там Божественні Літургії. Наша церква завжди відкрита, тому люди, які потрапляють у лікарню, часто сюди заходять.

– Отче, поділіться історією Успіння Богородиці. Чому це свято належить до 12-ти найбільших і про що нам розповідає?

– Свято Успіння Богородиці завершує церковний рік. Але завершує його тим, що дає нам надію – Матір Божа не просто померла, вона «уснула». Ісус Христос взяв Її з душею і тілом до Себе на небо. Це дає надію на те, що кінець людського життя не є остаточним кінцем, а лише початком іншого життя. Тропар свята дає розуміння того, що відбулося. У ньому мовиться: «У Різдві дівство зберегла Ти. В Успенні світа не покинула Ти, Богородице...» Це дає певність у тому, що Марія є з нами, Вона не залишила цей світ, а далі ним опікується.

Успіння також показує, як смуток перемінюється в радість, вчить, що земне життя є тимчасовим, бо згодом на нас чекає вічне. Ми віримо, що смерть – це не кінець, і успіння Богородиці дає нам таку надію.

– У контексті сьогоднішніх подій – як ви можете пояснити це свято? Адже багато сімей зазнали горя втрати. Як їм вселити певність у тому, що життя їхніх близьких не закінчилось смертю?

– Це дуже важко пояснити й осягнути, якщо людина має брак віри. Християнин навіть у такому смутку і горі розуміє, що наші військові не просто загинули, а віддали своє життя за честь, волю і славу України. Вони не померли, а перейшли до Небесного війська. Згадаю ще раз про Олега Воробйова. На другий день війни він, будучи офіцером, пішов на фронт. Перед тим підійшов до мене і попросив благословення. Я ніколи не міг подумати, що це буде наша остання зустріч... Я ховав його, але для мене він є людиною, яка досі живе у небесному війську і сьогодні також молиться з нами, бо тут, на землі, він зробив багато для нашої парафії.

Для людей, які переживають втрату, приклад Богородиці є дуже показовим і

важливим, бо Вона теж пережила втрату свого Сина, відчула біль і страждання. Про Неї пишуть, що «меч прошив Її душу». Тому взірць життя Марії має стати нашим духовним фундаментом для того, щоб не зневірившись у будь-яких обставинах і ніколи не перестати довіряти Богові.

– Ісус забрав Марію до неба з душею і тілом. Також часто чуємо, що за молитвами Богородиці можемо отримати певні ласки. У чому така сила Богородиці і чому Її постать для нас є важливою?

– Метою нашого духовного життя має бути осягнення життя вічного, осягнення Бога. Марія є тією, яка нам у цьому допомагає. Ми маємо набожність і пошану до Пресвятої Богородиці, бо розуміємо, що Вона є нашою провідницею. Богородиця показує приклад, як у земному житті треба приймати все те, що дає Бог. Так робила і Вона сама: спершу прийняла Христа вочлененого у Благовіщенні, далі несла на своїх руках Христа у Різдві, йшла за Ним по Хресній дорозі, була поруч, коли Його ховали і втішалася з Ним у Його Воскресінні. Так само і ми, подібно до Богородиці, маємо бути з Богом у всіх подіях, які Він нам посилає. Марія провадить нас до Бога, допомагає пережити напади диявола, бурі пристрастей і навіть цю війну, зберігши віру в Господа. У цьому важлива місія Богородиці – провадити нас до Бога.

– Як виглядає ваш храмовий празник?

– Ми маємо гарну традицію виставляти передодні храмового свята Богородичну плащаницю, тому служимо Великою вечірню з виставленням плащаниці. Робимо обхід навколо церкви і просимо у Богородиці Її покрову. Також цьогоріч наша парафіяльна спільнота організує благодійний ярмарок, щоб зібрати кошти на потреби ЗСУ. Молодь виявила ініціативу і ми її усіляко підтримуємо. Багато наших парафіян воюють, тому потреб також чимало: рації, автомобілі, ремонт техніки. Волонтери з парафії регулярно їздять на фронт. Недавно збирали на квадрокоптер, передавали рації, ще раніше проводили збір на автомобіль. Стараємось завжди долучатися до таких ініціатив.

Спілкувалася Наталія Бельзецька
Пресслужба Львівської архієпархії

«Католицька освіта формує особистість як єдність духу, душі, розуму і тіла» – о. Юрій Карвацький

Другий рік поспіль навчання, виховання і розвиток дітей відбуваються в умовах війни. Про те, як у таких викликах розвивається католицька освіта, поспілкувалися з референтом у справах шкільництва Львівської архієпархії, керівником громадської організації «Освітній центр імені отця Юліана Дзеровича» отцем Юрієм Карвацьким.

– Які виклики сьогодні стали перед католицькою освітою?

– Говорячи про католицькі заклади освіти, перш за все варто глянути на освітню сферу глобальніше, щоб зрозуміти, яким викликам доводиться протистояти.

Діяльність загальних шкіл зазвичай незалежна від релігійних поглядів. Натомість католицька освіта опирається на християнські цінності та вчення Католицької Церкви, може включати релігійний компонент та відповідні обряди у навчальну програму.

Та в значній мірі ці школи перетинаються, адже перебувають у соціумі: комунікація педагогів, дітей, батьків, що переплелися з нещодавними серйозними викликами – ковід, війна, ідеології, які часто несуть за собою втрату людської ідентичності.

У Львівській архієпархії маємо гарний досвід взаємодії – це державні школи із християнським спрямуванням.

– Як католицькі заклади освіти адаптувалися до умов війни?

– Кожен освітній заклад, незалежно від того, католицький він чи ні, повинен відповідати вимогам безпечності для дітей у час війни. Католицькі заклади, які є на території Львівської архієпархії, слідує усім рекомендаціям відповідних органів для забезпечення дітей під час повітряних тривог тощо.

Католицькі заклади освіти намагаються реалізувати себе як ще одна лінія оборони: практикують часту і регулярну молитву за українське військо, мудре правління, допомогу переселенцям, тим, які втратили рідних, помешкання, майно тощо. Крім молитви, багато дітей знаходять свій «фронт» у волонтерській діяльності, яка їм під силу та до якої є бажання долучатись.

– Які пріоритети розставляєте, зважаючи на тенденції в загальній освіті?

– Один із пріоритетів католицького закладу – плекання ціннісно-орієнтованої спільноти, в якій дитина може розвиватись в духовності, отримувати якісне, без викривлень, моральне виховання, а також навчання згідно з вченням Церкви. Зростати в служінні та в громадській діяльності і відповідальності. Якщо синтезувати, то прагнемо поєднувати навчання із розвитком духовних, моральних та етичних аспектів життя учнів, відповідаючи на виклики сучасного світу.

– Чому варто обирати католицькі заклади освіти?

– Для людини, яка може стояти перед вибором закладу освіти, я, як батько, від-

давав би перевагу католицькому закладу з декількох причин:

- Сприяння духовному розвитку: зазвичай це середовище, де акцентується на важливості духовних цінностей.

- Плекання моральних якостей: завдяки ним формується моральна основа для майбутнього життя.

- Якісна освіта: попри чесноти, кожен учень має можливість користатися з високих освітніх стандартів, які пропонують досвідчені педагоги.

- Спільнота. Католицькі заклади – це переважно не просто школи, куди зранку прийшов і після уроків пішов, а це твоя спільнота, де переживаєш різні емоції. І навіть у моменти занепаду, завдяки підтримці, встаєш і йдеш далі. Це дуже цінний досвід, який я досвідчив свого часу, коли був учнем декількох католицьких шкіл.

– У чому сила католицької освіти?

– Передовсім – у майстерності поєднати зазначені вище моменти в конкретному середовищі. Католицька освіта формує особистість як єдність духу, душі, розуму і тіла. Це допомагає розвивати дитину в усіх аспектах та забезпечує якісне гармонійне зростання.

– Як розвивають католицькі освітні заклади у Львівській архієпархії?

– На території Львівської архієпархії є католицькі заклади різних рівнів, починаючи від садочків і завершуючи університетом. Є заклади, які заснував безпосередньо митрополит Ігор. Окрім них, є низка приватних закладів, керівниками та засновниками яких є християни, які у своєму повсякденному житті застосовують цінності та горять прагненням якісної освіти.

Добре налагоджена співпраця Львівської архієпархії з цими освітніми закладами сприяє духовному супроводу дітей. Допомагають цьому також і вишколи та праця безпосередньо з колективом, залучення в освітній процес священників, щоб цінності, про які ми так багато говоримо, були не лише на папері, а й виплекані у серцях дітей.

– Які виклики сьогодні стали перед католицькою освітою?

– Попри складнощі, в яких ми як суспільство та Церква живемо, простежуємо й позитивну динаміку. Спільноти вірних на чолі з парохами та адміністраторами різних парафій у Львівській архієпархії розуміють потребу якісної католицької освіти, тому створюють інфраструктуру для заснування садочків, шкіл тощо. Думаю, що вже в близькому майбутньому будемо радіти новим закладам, які постають як відповідь на секулярні виклики сьогодення. Радію, що це часто не лише проекти однієї людини-інвестора, а безпосередньо спільноти людей, які розуміють необхідність зростання їхніх дітей у здоровому, гармонійному середовищі.

Підготувала **Наталія Павлишин**
Пресслужба Львівської архієпархії

7 рядків із Біблії, які допоможуть перемогти страх

Страх – це ефективна зброя проти нас. Людина, охоплена страхом, переживає самотність, відчуває себе покинутою і не здатна тверезо мислити. У певний період життя кожен з нас може зіткнутися з цим. Це може бути страх перед важливим іспитом, страх втрати близької людини, страх відповідальності та ін. Страх може маскуватись занепокоєнням, турботами, побоюваннями про що-небудь, але все ж це той же страх.

Позбавляє від страху лиш упевненість в тому, що є Той, Хто здатний захистити в будь-який час і від будь-якої небезпеки. Слово Боже допомагає нам подолати власні страхи, щоб жити вільним життям і насолоджуватися ним.

ОСЬ 7 ВІРШІВ З БІБЛІЇ, ЯКІ ДОПОМОЖУТЬ ПЕРЕМОГТИ СТРАХ.

«Так що ми сміло можемо сказати: «Господь – мій помічник: я не боюся. Що може мені людина зробити?» Євр. 13, 6

Цей вірш тричі повторюється в Псалмах і знову звучить в Посланні до євреїв. Боятися немає потреби, тому що Бог обіцяє нам Свою допомогу. Його любов більша за страх, який ми пережили або переживаємо.

«Господь зо мною – не лякаюся; що може людина мені зробити?» Пс. 118, 6

«А тоді я промовив до вас: Не лякайтесь і не бійтесь їх! Господь, Бог ваш, що йде поперед вами, він сам воюватиметься за вас, цілковито, як це він учинив був з вами в Єгипетській землі перед вашими очима» Вт. 1, 29-30

Богу не все одно, що з нами трапиться. Впродовж усієї Біблії – від книги Буття до Одкровення – Бог говорить і показує нам, що Він поруч, що Він з нами. Це означає, що ми не самотні у своїх проблемах, і, що найважливіше, ми не самі перед викликами. Бог бореться за нас.

«Бо ви не прийняли дух рабства, щоб знову підлягати боязні, але прийняли дух усиновлення, яким кличемо: «Авва! -Отче!» Рим. 8, 15

«Хіба не за шага продається пара горобців? А проте ні один із них не впаде на землю без волі Отця вашого. А вам же все волосся на голові пораховано! Не бійтесь, отже: ви вартіші за багатьох горобців» Мт. 10, 29-31

Бог дає нам благодать на кожен день, щоб ми не турбувались про те, щоби забезпечувати себе. Своєю обіцянкою піклуватися про нас Бог забирає будь-який привід для страху.

«Ось Бог – моє спасіння! Я уповаю і не боюся, бо Господь моя сила й моя пісня, він – моє спасіння!» Іс. 12, 2

«Мир залишаю вам, мій мир даю вам; не так, як світ дає, даю вам його. Хай не тривожиться серце ваше, і не страхається!» Ін. 14, 27

Якою загрозливою не видавалась би ситуація, Ісус обіцяє нам Свій мир. Він дозволяє нам залишатися сильними, незважаючи на складність випробувань. Нам більше не потрібно залежати від обставин, бо ми вільні від страху.

Адаптація **Тетяни Трачук**,
«Дивенсвіт»

Молитва до св. Антонія в пошуках загубленої речі

Святий Антонію, проповіднику невичерпної доброти, Бог удостоїв тебе особливого дару – допомагати людям у поверненні втраченого. Прийди нині на допомогу мені і своїм клопотанням допоможи відшукати те, що я шукаю. Також випроси для мене живу віру, досконале підкорення дії благодаті, відвернення від мирської суєти і незгасне жадання невимовних утіх блаженної вічності. Амінь.

Джерело: «Радіо Марія»

250 років тому Почаївську ікону Богородиці греко-католицькі єпископи коронували папськими коронами

8 вересня 1773 року, у свято Різдва Пресвятої Богородиці, у Почаєві відбулася коронація папськими коронами чудотворної Почаївської ікони Божої Матері – однієї з найшанованіших в Українській Греко-Католицькій, Римо-Католицькій та Православних Церквах. Коронацію здійснили єпископ Луцький і Острозький УГКЦ Сильвестр Рудницький разом з єпископом Холмським УГКЦ Максиміліаном Рилом.

Дозвіл і благословення на коронацію ікони та визнання її чудотворною видав Папа Римський Климент XIV 1773 року за сприяння протоархимандрита Почаївської обителі Порфирія Важинського. Ініціатором коронування після свого навернення виступив канівський староста Микола-Василь Потоцький.

Особливою буллою від 23 квітня 1773 року Папа оголосив «повну індульгенцію усіх гріхів – усім, всякого роду вірним Христовим, що істинно каються, сповідаються і причащаються Святих Тайн, які протягом восьми днів, призначених місцевою владою (для святкування коронації) відвідають благоговійно Почаївську церкву монахів святого Василя Великого Луцької єпархії і там вознесуть благочестиві молитви до Бога про мир християнських правителів, викорінення ересей і піднесення святої Матері Церкви». Дві корони, зроблені в Римі з чистого золота стараннями Потоцького й освячені Папою, були доставлені до Почаєва.

Напередодні коронації єпископ Луцький і Острозький Сильвестр Рудницький та інші греко-католицькі єпископи краю у своїх посланнях до вірних закликали їх взяти участь в урочистостях. На церемонію прибуло близько 1000 греко-католицьких та римо-католицьких священників, багато шляхти, понад 100 тисяч вірних. Коронація відбулася на незасіяному полі на схід від Почаївського монастиря, де нині знаходиться церква Різдва Богородиці та цвинтар. Там на восьми високих стовпах було встановлено тимчасову дерев'яну каплицю з освяченим престолом для служіння Літургії, на якому поряд із ковчегом та коштовними підсвічниками було підготовано місце для чудотворної ікони.

Весь шлях від монастиря до каплиці був обсаджений деревами, які збереглися до нині. Побудували п'ять триумфальних арок. Перша з них, присвячена Папі, була прикрашена написом: «В руках його всі кінці землі, і висоти гір того суть» (Пс. 94,

4). З обох сторін дороги були розміщені картини із зображеннями чудес, які відбулися біля Почаївської ікони Божої Матері: у період від 1713 року до 1832 року, коли монастир належав отцям-василіянам, у монастирських хроніках зафіксовано 539 випадків надприродних зцілень.

8 вересня до каплиці прибув владика Сильвестр Рудницький. Корони на місце коронації приніс великий собор духовенства у святковому вбранні на чолі з єпископом Холмським Максиміліаном Рилом, провінціалом ордену василіян і суперіором Почаївським. Після коротких привітань та промов подяки, прочитаних латинською мовою, провінціал і суперіор проголосив урочисту присягу про те, що отримані ватиканські корони вічно перебуватимуть на святій іконі. Відтак було прочитано папський Декрет про індульгенцію і Декрет про доручення єпископу Сильвестрові Рудницькому звершити коронацію. Піднявшись на сходи, що вели до престолу, владика Рудницький поклав освячені корони спершу на голову Ісуса Христа зі словами: «Як руками нашими вінчаєшся на землі, так і ми да вподобимося від Христа славою і честю вінчатися на небі», а відтак на голову Богородиці.

Після покладення корон ікону поставили на великому престолі, на якому єпископ Рудницький відслужив Божественну Літургію. По цьому учасникам церемонії роздали тисячі зображень чудотворного образу та медальйони. Місіонери з інших монастирів, які прибули на коронацію, проповідували всюди – у храмі, на вулиці, при триумфальних арках та інших місцях. Багато людей сповідалися і причащалися. Причасників було близько 35 тисяч. Священники служили Літургії майже безперервно.

Святкування тривало весь тиждень, аж до свята Воздвиження, 14 вересня, на яке досягло нової кульмінації. Понад 100 тисяч вірних проводили дні й ночі просто неба. Через рік святкування повторилося з подібною пишністю.

Церемонію коронації на мідьориті, датованому 1773 роком, відтворив почаївський гравер Федір Стрельбицький, який працював при почаївській друкарні. Він відомий гравюрами до Почаївської Біблії 1798 року. Відбиток мідьорита експонується в Музеї книги та друкарства в м. Острог.

Департамент інформації УГКЦ

Коронована Почаївська ікона Божої Матері, зображена на мідьориті «Церемонія коронації в Почаївському монастирі, 1773 р.» відомого почаївського гравера Федора Стрельбицького

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор. Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

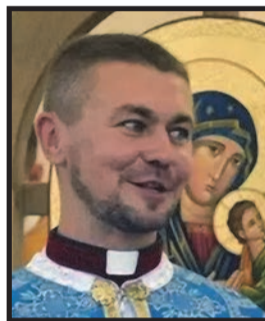
Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____

Вітаємо ювілярів!

Редакція «Мети» широким вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у вересні святкує свої іменини та уродини, а також, хто у вересні отримав ієрейські і дияконські свячення. Мішного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

У Львові похоронили молодого священника-редемпториста о. Ярослава Федуніва

21 серпня в церкві святого Йосафата у Львові відбулася заупокійна Свята Літургія та Чин похорону монаха-редемпториста о. Ярослава Федуніва. Похоронні богослужіння очолив Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор Митрополиту співслужили єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир, єпископ-помічник Сокальсько-Жовківської єпархії Петро та численне духовенство.

Попрощатися з ієромонахом Ярославом прибули родичі, монахи та монахині зі ЗНІ, друзі, а також вірні з різних редемптористських парафій.

З проповіддю до вірних під час заупокійної Святої Літургії звернувся владика Петро Лоза. «Молимося за о. Ярослава, який 25 років тому пов'язав своє життя з редемптористами, а ювілей свого монашого постригу зустрів у небі. 20 років тому він склав довчий обіти. Це все відбулося докола свята Преображення Господнього, яке для редемптористів є святом нашого Відкупителя. Про що ми у своїй місії звіддаємо», – зазначив архиєрей. І додав: «Так склалося, що Господь покликав його близько того свята. Ми ще є у посвятті цього свята. Сьогодні, під час Преображення Господнього, ми складаємо Богові подяку за дар життя і за таланти, які Він вклав у руки нашому співбрату Ярославу».

Розповідаючи про служіння ієромонаха Ярослава як капелана, з початком війни у 2014 році, а згодом під час блокади Чернігова, архиєрей наголосив на його готовності служити людям. «Отець Ярослав мав внутрішню силу за прикладом пророка Ісаї сказати собі: «Ось я! Пошли мене!» Ця готовність завжди послужити була в його серці. За що складаємо подяку», – підкреслив владика Петро.

Стоячи біля домовини співбрата, пригадуємо, каже проповідник, слова нашого засновника св. Альфонса, який казав, що хто зі співбратів витримає у Згромадженні до кінця, той спасеться. «Дякуємо Богові за приклад і за служіння о. Ярослава. Важко прощатися з близькими та рідними людьми. Але якщо хтось повертається до Небесного Отця, хоч миг би зробить ще багато добрих справ на землі, маємо звернути увагу на віру. Господь, який дає це життя, завжди є вірним своєму слову. Сьогодні хочеться лише просити в Бога утвердження у нашій вірі, щоб не знеохочуватися. Сьогодні ми приймаємо цю Божу волю. В черговий раз хочемо сказати: Господи, потверди нас у вірі, щоб ми бачили те майбутнє, яке Ти готуєш для нас», – сказав єпископ-помічник Сокальсько-Жовківської єпархії.

Відтак висловив сподівання: «Нехай святий Альфонс усю нашу редемптористичну родину благословить і підтримає у житті. А ми всі, які крокуємо дорогою цього земного життя, маємо сподівання і надію, що ця розлука є короткою, бо поріг смерті доведеться перейти кожному».

«Отче Славку, заступайся і молися за наше Згромадження, за нашу Церкву, за тих, кого

ти знав, за своїх близьких. За те, щоби в Україні настав мир і ми втішалися нашою перемогою, про яку молимося кожного дня. Пресвята Богородице, Мати Божа Неустанної Помочі, Та, яка своїми руками вклала Сина до гробу, яка провадила на всіх дорогах Його життя, будь доброю Учителем і Провідницею. Бо Ти вірила Божому Слову, яке Твій Син промовляв про терпіння, смерть і воскресіння. Це воскресіння Він обіцяє всім нам», – додав на завершення владика Петро.

Похоронили новопреставленого ієромонаха Ярослава на монашому цвинтарі редемптористів (Збиранка).

Біографія о. Ярослава Федуніва, редемпториста

10.10.1979 – народився в багатодітній сім'ї Василя і Ганни (був сьомою дитиною) в с. Кошилівці Заліщицького району Тернопільської обл.

1985-1996 – навчався в Кошилівській і Подільській школах.

1996-1997 – навчався в Чортківській дяківсько-катехитичній академії ім. свмч Григорія Хомишина.

1997-1998 – кандидатура редемптористів – Тернопіль (монастир Успення Пресвятої Богородиці).

1998-1999 – новіціят редемптористів – Кохавина-Гніздишів (монастир св. Герарда).

1999 – перші чернечі обіти.

1999-2002 – філософія – Львів-Голоско (монастир св. Альфонса).

2003 – вічні обіти у Згромадженні редемптористів.

2002-2006 – богослов'я – Тухів (Польща).

2005 – дияконські свячення.

2006 – священничі свячення.

2006-2008 – служіння при провінційному домі редемптористів – Львів (монастир св. Климента).

2008-2015 – настоятель монастиря св. Альфонса і парафії св. Йосафата у Львові (з 2011 також храму бл. Миколая Чарнецького, якого був будівничим).

2011-2015 – провінційний дорадник і вікарій протоігумена.

2014-2023 – служіння військовим капеланом.

2014 (весна) – служіння в окупованому Криму.

2015-2019 – настоятель у Бердянську (збудував храм Різдва Богородиці), служіння в Новояворівську і Івано-Франківську.

2019-2023 служіння на парафії св. Йосафата і храмі бл. Миколая Чарнецького (Львів). Провінційний дорадник. Відповідальний за будівництво храму бл. Миколая Чарнецького.

2022 (весна) – служіння в обложеному ворогами Чернівці.

3 2023 – провінційний дорадник.

14.08.2023 – після боротьби з важкою хворобою упокоївся в Бозі у Брюсселі (Бельгія).

Єднаймося у молитві за душу новопреставленого ієрея Ярослава! Вічна йому пам'ять!

Преслужба Львівської архієпархії